

KOMMUNISTISK POLITIK

10. august march mod kupmagerne i Honduras.



**Ubetinget genindsættelse af præsident Zelaya
Løsladelse af alle politiske fanger
Retsforfølgelse af kupmagerne**

Nr. 16
13. årg.

2009

15. august -
28. august
Støttepris 20 kr.

TEMA: NATO OG NORDEN

Afghanistan og valgfarcen s. 4 • Økonomisk kærlighedserklæring til menneskeheden s. 6 •
Resultaterne af invasionen af Irak s. 8 • Fredsfestival 2009 s. 9 •
Lindø: "Skråt op med arbejderne" s. 10 • Udstationeringen s. 11 • Utrolig sommerlejr s. 12 •
Den græske ungdoms revolte s. 14 • Hassan er dement - de skal udvises s. 15 •
Det nye NATO: Tyskland på den militære skueplads s. 16 •
Er USA ondskabens imperium? s. 22 • Kup er et budskab til Latinamerika s. 20 •
Revolutionens problemer i Latinamerika • Debat s. 22 • Klapjagten på de unge s. 24

Klimaproblemer

KOMMUNISTISK POLITIK

Om kun 4 måneder holder FN konference om klimaforandringer i København og den danske regering har store forhåbninger til at begivenheden vil smitte positivt af på den selv, og fremstille den som en ansvarlig del af verden og ikke som lumpen samling krigsforbrydere.

Udefra ser det knap så glørværdigt ud, forventningerne til at der rent faktisk vedtages noget i København blevet kraftigt skruet ned. Et tydeligt eksempel var da de rige landes klub G8 kun blev enige om at reducere forbruget af fossilt brændstof i 2050, og dermed sprang let henover de mere håndgribelige målsætninger fra FN's klimapanel (IPCC). Verdens stormagter lurer på hinanden og ser hvad der sker.

For at sætte skub i de sidste måneders forberedelser frem til København, holdes der i disse dage et ekstra uformelt møde i Bonn i Tyskland hvor 2400 embedsfolk skal prøve at gøre en aftale klar til yderligere to møder i efteråret, dels i Bangkok i slutningen af september og i Barcelona i begyndelsen af november. Klima er blevet en sag for tusindvis på et væld af konferencer der nørkler med lange tekster om CO2 kvote systemer og handelshindringer. Et dårligt resultat er givet på forkant.

Blandt de mere forvirrede parter er Greenpeace der samler underskrifter på en appel direkte til præsidenterne for verdens stormagter om at selv at møde frem i København og indgå en aftale, fordi *dette er den bedste chance for at undgå at klimaforandringer løber løbsk.*

En af verdens mest kendte såkaldt klimaskeptiker er også dansk. Bjørn Lomborg er et frisk pust over landet skriver lederen af Dansk Folkeparti i sit ugebrev, de varme følelser til Foghs protege, sker samtidig med at Lomborgs borgerlige tænketank af økonomer København Konsensus, lancerer en stribe rapporter der anbefaler at verden fortsætter forbrænding af olie som hidtil. Ny teknologi, der endnu kun eksisterer som løse skitser, skal nok reducere den globale temperaturstigning. Tidligere på sommeren anbefalede han at regeringen købte CO2 kvoter og ventede på at andre lande brugte tid og kræfter på at udvikle miljørigtig teknologi. Lomborg er kommet i den rigtige havn ved Pia Kjærsgård, to demagoger til forsvar for de sidste rester af Bush århundredet.



Herken regeringen eller Lomborg bekymrer sig reelt om Handet end bundlinjen. For verdens folk betyder klimaforandringerne imidlertid meget konkret forandring af livsgrundlag. Fra tørke og mangel på vand, der ifølge de nyeste tal allerede rammer 1,5 mia. mennesker på kloden. Til gennemsnitlige havvandsstigninger på en centimeter om året frem til år 2100 som følge af temperaturstigninger og det dramatiske tempo i afsmeltning af isen på Grønland og Antarktis. Afsmeltninger der ikke er regnet med i 2007 rapporten fra FN's klima panel (IPCC).

Konsekvensen af forurening er, for de mange verden rundt, ikke et spørgsmål der kan løses hen ad vejen, i løbet af de sidste mange år er livsgrundlaget svundet ind. Selv i Texas, USA må de indse at de sidste vandressourcer er udpint, og manglen på energi og fødevarer er omsiggribende.

Når klimaforandringer er blevet et problem, og ikke blot kan skydes til side som en naturlig udvikling der alene kan fikses med et nyt bygningsregulativ, er det ikke mindst fordi at den kapitalistiske profithunger har ført til en udpining af alle jordens ressourcer. Produktion af mad sker på en måde der hver dag ødelægger den biologiske mangfoldighed blandt dyr og planter i vand og på landjorden, og erodere livgivende områder til død ørken. Produktion af energi sker med et enormt spild og forbruget af energi er helt forrykt i forhold til de reserver der er umiddelbart tilgængelige.

Verdens største industri konstruerer maskiner der kun forbruger og intet giver: Det ene gigantiske militærskib efter det andet, ubåde, tusindvis af jetjagere, kæmpemæssige pansrede køretøjer.

Selv et barn kan forstå at det er nødvendigt at være i samklang med naturens rytme og lovmæssigheder, krigens logik er den modsatte: i militæret giver det brød på bordet at brænde markerne af. Alle ved at det ikke kan vare ved.

Støt de mange kræfter der arbejder med at gøre klimatopmødet til politisk markering mod de rige landes overforbrug og afhængighed af olie.

Redaktionen 11. august 2009

KOMMUNISTISK POLITIK

- Hver 14. dag -

Centralorgan for
APK ARBEJDERPARTIET
KOMMUNISTERNE

Kommunistisk Politik
c/o Oktober Forlag
Egilsgade 24, kld.
2300 København S.
Tlf. 35 43 49 50.

Arbejderpartiet Kommunisterne
Skibhusvej 100
5000 Odense C
Tlf: 66 14 89 83

e-mail: apk@apk2000.dk

Ansvarshavende redaktør:
Klaus Riis

KP's hjemmeside/
Netavisen:
www.kpnet.dk

APK's hjemmeside:
www.apk2000.dk

ISSN: 1398-3741

Abonnementspriser

Halvår (12-13 nr.) 325 kr.

År (25 nr.) 550 kr.

Institutioner

½ år 410 kr. - 1 år 690 kr.

Betales til

Foreningen Oktober Forlag

Giro 1-663-4271

Deadline næste nr. 21.08.09

Svin og krise

Går du og er bekymret om du bliver ramt af svineinfluenzaen? En dansk forsker siger at den intense mediedækning af pandemien gør folk nervøse og mere syge end det behøves. Den canadiske professor Michel Chossudovsky går et skridt videre. Hvad har svineinfluenza og den globale økonomiske krise og imperialismens krige med hinanden at gøre? Spørger han. Og svarer: En hel masse! H1N1-hysteriet er kunstigt skabt med skumle formål. Chossudovsky skriver:

”Der er grænseløs krig, en stor depression, militære eventyr i Mellemøsten, en massiv koncentration af rigdomme som følge af omstruktureringen af det globale finanssystem. De igangværende økonomiske og sociale forstyrrelser er vidtrækkende.

Folks liv ødelægges. Verden er på randen af den alvorligste krise i moderne tid.

Konkurser, massearbejdsløshed, velfærdsordningers kollaps er de voldsomme konsekvenser.

Men den offentlige opinion skal holdes uvidende om årsagerne til den globale krise.

”Den værste del af krisen er overstået”.

”Der er voksende tegn på økonomisk genoplivning”.

”Mellemøstkrigen er en ’retfærdig krig’, en humanitær bestræbelse”.

Koalitionsstyrkerne er ’fredsbevarende’, vi ’bekæmper terrorisme med demokrati’.

”Vi må forsvare os mod terrorangreb”.

Tallene på civile døde manipuleres. Krigsforbrydelser holdes skjult.

Folk vildledes om Den Ny Verdensordens karakter og historie.

De virkelige årsager og konsekvenser til og af dette verdensomspændende økonomiske og sociale kollaps forbliver ubelyst. Realiteterne vendes på hovedet. Den ’virkelige krise’ må tilsløres af politiske løgne og medieforsknings.

Det er i de politiske magthaveres og herskende finansielle aktørers interesse at aflede den offentlige opmærk-

somhed fra at forstå den globale krise.”

Og Chossudovsky fortsætter:

”Hvordan nås dette mål bedst?

Ved kunstigt at skabe en atmosfære af frygt og intimidering, som tjener til at svække og afvæbne organiseret modstand rettet mod den etablerede økonomiske og politiske orden.

Formålet er at undergrave alle former for opposition og social modstand.

Vi er stillet over for et diabolisk projekt. Offentligheden må ikke bare holdes i uvidenhed. Mens krisen uddybes



og folk forarmes, må de virkelige årsager erstattes med et system af opfundne forhold.

En krise baseret på forfalskede grunde blæses op: ”Den globale krig mod terror” er central i forbindelse med at vildlede folks forståelse af krigen i Mellemøsten, som er en kamp om kontrollen med omfattende olie og naturgas-reserver.

Antikrigsbevægelsen er svækket. Folk bliver gjort ude af stand til at tænke. De godtager enstemmigt ’terrorkrigs’-myten. De accepterer politiske løgne. I deres indre bevidsthed truer terrorister deres udkomme.

I denne sammenhæng spiller ’naturkatastrofer’, ’pandemier’, ’miljøkatastrofer’ også en nyttig politisk rolle – i at forvanske krisens virkelige årsager.

De retfærdiggør en global sundhedsalarm af humanitære grunde.

Den verdensomspændende H1N1 svineinfluenza-pandemi tjener til at vildlede den offentlige opinion. Pandemien i 2009, som startede i april i Mexico, kommer lige i rette tid: den falder sammen med en stadig dybere økonomisk depression. Den finder sted på et tidspunkt med militær eskalation.

De epidemiologiske data er fabrikerede, forfalskede og manipulerede. Ifølge Verdenssundhedsorganisationen WHO lurer nu en epidemi af verdensomspændende proportioner og truer millioner af menneskers udkomme.

Folk tror at en offentlig sundhedskrise på globalt plan er virkelig og at regeringens sundhedsembedsmænd ’arbejder for det almene bedste’.

Chossudovsky konstaterer videre, at H1N1-pandemien betyder en militarisering af sundhedsvæsenet, hvor Pentagon overvåger de amerikanske sundhedsprogrammer med udstationerede soldater (!) og medicinindustrien tjener formuer i profit.

Og den virkelige krise tilsløres! Hvorfor bekymre sig om sivende forarmelse, når liv og helbred trues akut? Vi citerer Chossudovsky så udførligt, fordi han har ret!

Den økonomiske verdenskrise er der fortsat. Den går ikke væk, fordi magthaverne ønsker det og manipulerer med medier og skatteborgerpenge. Vi er på vej ind i verdenshistoriens dybeste krise. Og modstanden mod magthavernes krisepolitik vokser overalt i verden som massebevægelser, som Erklæringen fra det 13. internationale seminar om Revolutionens Problemer i Latinamerika konstaterer, som optrykkes i dette nummer af KP. Arbejdernes strejkekamp tager til i hele verden.

Det er det virkelige vigtige fokus. Og det er hvad det er ubetinget nødvendigt at forstå, for at kunne overleve og handle i krisen.

NATO i knibe

Afghanistan og valgfarcen

Den amerikanske præsident og NATO's nye generalsekretær er ved at gå i panik over situationen i Afghanistan op til præsidentvalgfarcen

Den 20. august finder et såkaldt 'frit valg' sted i Afghanistan, bestilt og kontrolleret af USA og besættelsesmagterne. Det vil blive udråbt som 'en succes', uanset udfaldet eller faktisk valgdeltagelse, for valgfarcerne handler ikke om at skabe 'demokrati' i Afghanistan (hvilket alle afghanere ved), men om at fuppe opinionen i de krigsførende NATO-lande.

Valget er en vigtig del af bestræbelserne på at 'legitimere' den ulovlige krigsførelse og nu snart otte-årige besættelse af Afghanistan, som ikke har kunnet knuse den afghanske modstand, der tværtimod er taget til og er blevet forstærket i de sidste år – med stærkt øgede tabstal for besættelsesstyrkerne til følge.

At skabe indtryk af, at Afghanistan var så meget under NATO-kontrol, at der kan gennemføres noget, der næsten kunne gå for at være 'et demokratisk valg', har været en vigtig prioritering for den amerikanske præsident Obama og NATO, der har øget antallet af besættelsessoldater.

Fiasko for NATO-offensiv

Det var også baggrunden for USA's militære offensiv i Helmand-provinsen og andre 'usikre' steder i Afghanistan, som også britiske og danske tropper deltog i – med meget betydelige tab af soldater og materiel til følge.

Offensiven var en fiasko, der også led en stille død i de imperialistiske medier.

Og en styrket afghansk modstand, anført af Taliban, øger angrebene over hele landet. I en erklæring fra Taliban den 7. august hedder det:

"Besættelsesalliancen, anført af USA, har lidt konstante tilbageslag og nederlag på både det militære og andre områder; og mujahedinernes historiske sejre i disse dage i Helmand og andre dele af landet

og mujahedinernes modstand har alt sammen bidraget til at give Amerikas og Storbritanniens militærmagt, stolthed og arrogance et knusende slag. De vil ikke længere kunne gennemføre omfattende militæroperationer så let som hidtil."

Den ny amerikanske øverstkommanderende general i Afghanistan, Stanley McChrystal, siger til Wall Street Journal, at Taliban har bevæget sig til nye områder af landet og udvidet guerillakampen: *"Det er en meget aggressiv fjende lige nu. Vi må stoppe deres initiativ og bremse deres momentum. Det er et hårdt job."*

Valgboykot og angreb på fupvalget

Taliban har erklæret at ville slå til mod valgfarcen og gå til angreb på de befæstede valgsteder og adgangsveje. De advarer civilbefolkningen mod at deltage i valget og dermed understøtte NATO-propagandaen for besættelsen.

Fupvalget er blevet en reel styrkeprøve mellem NATO og den afghanske modstand. I den nævnte erklæring fra Taliban hedder det videre:

"Amerikanerne forsøger igen at forblænde afghanerne. De vil give magten til de samme typer, som folket allerede har prøvet og forkastet, og igen lade dem herske over afghanernes skæbne. De ønsker, at afghanerne igen skal lande i blodbadets sump i flere år endnu. (...) Det islamiske emirat Afghanistan [dvs. Taliban] appellerer til afghanerne om at opgive enhver illusion om, at der kan komme økonomisk fremgang og noget som helst godt som resultat af dette valg, og de bør forhindre det i at blive gennemført."

Dvs. en opfordring til valgboykot forbundet med guerilla-aktioner mod de af besættelsesmagten og marionethæren beskyttede valgsteder.

Verdenshistoriens første globale hær

NATO-chefen, krigsforbryder Rasmussen, har gjort en 'sejr' i Afghanistan til sin erklærede hovedprioritet. Han pres-

ser på for at øge antallet af NATO-tropper og de enkelte landes bidrag og har udtrykkeligt anmodet Canada om at forlænge sin tilstedeværelse efter 2011, som det canadiske parlament har sat som slutår. Den canadiske udenrigsminister har afvist Fogh.

NATO-styrken i Afghanistan er den mest omfattende besættelseskoalition nogensinde. Aldrig har soldater fra så mange stater befundet sig på samme krigsskueplads. NATO-styrken i Afghanistan er med en kommentators ord 'verdenshistoriens første globale hær'.

At deltage i den forbryderiske og folkeretsstridige angrebskrig og besættelse er blevet til pantet på loyalitet over for USA og NATO. Ikke mindre end 45 lande har tropper og militært personel i Afghanistan. Senest har yderligere lande som Colombia, Mongoliet, Armenien, Japan, Sydkorea, Ukraine og Montenegro annonceret, at de vil eller overvejer at deltage i ISAF. Dermed vil der være militær fra over 50 lande og fem kontinenter i Afghanistan under fælles kommando.

Og på trods af al pression går USA og NATO alligevel mod nederlag, fordi den afghanske modstand og ikke besættelsesmagterne udtrykker det afghanske folks vilje og forhåbninger. Besættelsesmagterne har dømt sig selv ude med deres brutale krigsførelse. De vil aldrig vinde afghanerne for sig. Så hellere Taliban!

Også derfor udvides brutaliteten i krigsførelsen fra NATO og koalitionen. Det er netop annonceret, at dansk militær vil deltage i amerikansk anførte dødspatroljer, som skal myrde såkaldte 'narkobagmænd'. Pentagon har udarbejdet en liste med angiveligt 367 personer, der skal fanges 'døde eller levende'. NATO går med andre ord over til 'målrettede mord' også på civile, i lighed med Israels angreb på palæstinensiske politikere og andre modstandere.

Den danske krigsminister Gade stiller danske gangstersoldater til rådighed for disse mord, som strider mod internationale konventioner.

Om den amerikanske valgproces der skal vildlede afghanerne

DOKUMENTATION

Udtalelse fra Det Islamiske Emirats Afghanistan (Taliban), 31. juli 2009

I Allahs, den nådiges og barmhjertiges navn.

Med udvidelsen og intensiveringen af den hellige krig, der har rettet knusende slag mod de ikke-troende, har amerikanerne og deres allierede mere og mere indset, at alle deres anstrengelser ikke vil bære frugt i dette land, og at alle deres strategier, der sigter på at undertrykke afghanerne, nu er ved at mislykkes.

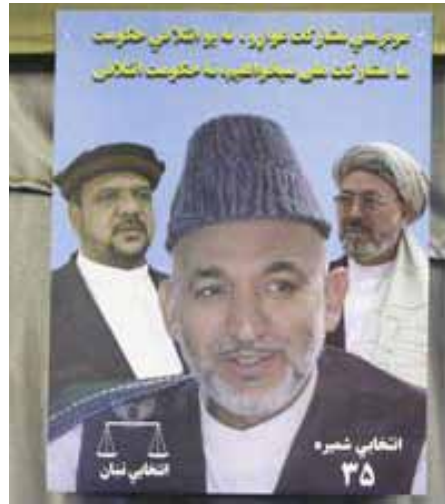
For at dække over dette nederlag, redde sig selv og bedrage folket har amerikanerne udtænkt og iværksat adskillige planer og sammensværgelser. En af dem er valget (det såkaldte præsidentvalg den 20. august, o.a.), en amerikansk proces, som alle vestlige medier arbejder på at opreklamere. De har ydet økonomiske tilskud til dette projekt, ud over alle de militære foranstaltninger i form af næsten 10.000 amerikanske og britiske tropper i Helmand-provinsen.

Dette er uomtvisteligt. Men hvordan vil afghanerne acceptere valget som en afghansk proces, når det gennemføres med direkte amerikansk støtte, såvel økonomisk som med hensyn til PR? Denne proces er udklækket, finansieret og overvåget af USA. Amerikanerne sørger også for sikkerheden. Så hvordan kan man kalde det en afghansk proces, når invasorerne i en provins har brug for mindst 10.000 soldater for at sikre valgets afholdelse?

For fire år siden kom Karzai til magten som et resultat af den samme proces. Hvad har han gjort for at virkeliggøre det afghanske folks forhåbninger? I løbet af denne såkaldte præsidents regeringsperiode har amerikanerne begået alskens forbrydelser imod afghanerne, men hvad har Karzai gjort for at forhindre disse? De nådesløse bombardementer af civile, mangel på sikkerhed, umoral, spredning af fremmed kultur, stigning i antallet af fremmede tropper og kollektive drab på forsvarsløse fanger i

Pul-e Charkhi-fængslet er alle produkter af denne mørke regeringstid.

På det økonomiske område er afghanerne blevet tvunget til at sælge deres kære børn for mad, og mange af vores landsmænd har været nødt til at spise græs. Nu spiller de det samme spil igen. Det Islamiske Emirats Afghanistan mener, at dette amerikanske valgteater er en fiasko ligesom USA's andre militære og politiske bestræbelser. Derfor



Valgplakat med den amerikansk støttede præsident Hamid Karzai

erklærer Det Islamiske Emirats Afghanistan følgende med det formål at neutralisere denne proces:

På basis af deres islamiske og afghanske forpligtelser bør afghanerne boykotte det kommende valg, der er svindel og bedrag. For at opnå virkelig uafhængighed bør de vælge den hellige krig i stedet for valgstederne. De må tilbageerobre deres rettigheder fra usurpatorerne gennem hellig krig og modstand. Deltagelse i valget er ensbetydende med venskab med og hjælp til de amerikanske invasorer. Det giver deres invasion legitimitet. Allah den Almægtige (swt) siger om venskab med ikke-troende:

”I, der tror! Tag jer ikke jøder eller

kristne til venner! De er venner indbyrdes. Den af jer, der slutter venskab med dem, bliver én af dem. Allah retleder ikke de folk, der handler uret.” (Koranen, al-Maaida, vers 51).

I et andet vers siger Allah den Almægtige (swt):

”Forkynd hyklerne, at de har en pinefuld straf i vente! Det er dem, der tager de vantro til venner i stedet for de troende. Er det magt, de søger hos dem? Al magt hører Allah til.” (Koranen, al-Nisaa, vers 138-39).

Den såkaldt valgte regering er stolt over venskabet med invasorerne og indrømmer, at den modtager deres støtte og føler stolthed over det. Den er medskyldig i alle de grusomheder og forbrydelser, som dens invaderende herrer begår mod vort undertrykte og ulykkelige folk.

Og de fortsætter med at begå grusomheder. Hvis nogen deltager i valget, vil det være det samme som at hjælpe en synder med at begå synd. Den hellige profet (fred være med Ham) siger om en person, der hjælper en synder med at begå synd:

”Den, der hjælper en synder med at begå synd, vil på opstandelsens dag have skrevet på sin pande: Skuffet over Allahs nåde” (berettet af al-Delme).

I en anden udtalelse fra den hellige profet (fred være med Ham), som berettet af Abdullah ibn Masoud (må Allah være tilfreds med ham) siges det: ”Den, der hjælper en synder med at begå synd, vil Allah lade synderen herske over.”

Mujahidinerne bør gøre alt for at hindre denne beskidte proces. De bør starte operationer imod fjendens centre, forhindre folk i at deltage i valget, lukke alle hoved- og biveje for regeringstransporter og privatkørsel en dag før valget og informere folket herom.

Oversat af Carsten Kofoed
for Frit Afghanistan Blog

Omprioriter krigsbudgetterne

En økonomisk kærlighedserklæring til menneskeheden

Hardy Hansens tale på Hiroshima-dagen 6. august 2009 på Christiansborg Slotsplads

Tak for velkomsten. Og tak til arrangørerne, der står bag demonstrationen mod atombomber og USA's atombombangreb på Hiroshima.

USA's præsident Harry Truman, der få måneder forinden i april havde overtaget præsidentposten efter sin afdøde forgænger Franklin D. Roosevelt, havde samtidig overtaget verdens mest dødbringende og hemmeligholdte atombomber for verdenssamfundet.

USA valgte Hiroshima som den perfekte by til testning af atombombens morderiske evner, da byen var både forholdsvis stor og tæt bebygget og ikke tidligere havde været udsat for militært angreb.

Klokken 8.15 slipper bombeflyet sin dødbringende last, og 45 sekunder senere afløses morgengryet og det civile liv af et dødbringende og blændende hvidt lys, der på et øjeblik udsletter størstedelen af byen Hiroshima, og over 70.000 af dens befolkning bliver offer for USA's masseødelæggelsesvåben.

Og i løbet af det næste år stiger antallet af døde til næsten 140.000 civile ofre som følge af forbrændinger og den dødbringende strålesyge, der også rammer mennesker, der slet ikke var i nærheden af atombombesprængningen.

USA beviste sin militære magt over for Japan og resten af verden, men først da den anden atombombe mod Nagasaki tre dage senere den 9. august blev nedkastet, kapitulerede Japan, da de havde været offer for verdens første atomangreb, der på få sekunder dræbte omkring 300.000 civile japanske borgere og lagde to store byer i ruiner på den meste grusomme måde, som kun atombomber kan forårsage med sit dræbende sprængstof, som efterfølgende har vist, at overlevende og de efterfølgende generationer af mennesker og

dyr får alle mulige former for cancer, misdannelser eller dødfødte babyer.

Man kan med rette sige, at USA's præsident Truman var personligt ansvarlig for verdens største og kyniske folke- drab, som strider mod alle menneskerettighedserklæringer, uden at der blev krummet et hår på hans hoved eller han blev slæbt for en domstol og anklaget for folkedrab. Truman blev i stedet nærmest udråbet som krigshelt af det amerikanske folk og hans allierede.

Og verden var for første gang i historien kastet ud i frygten for atomkrig og den totale ødelæggelse af alt liv på jorden, hvorfor verdenssamfundet ikke kan leve med atomvåbens eksistens, der med rette



kan betegnes som verdens mest kyniske terrorvåben, da et enkelt sygt menneske kan forårsage klodens totale ødelæggelse. De menneskelige lidelser var ubeskriveligt høje, og den omkringliggende jord blev gold som Saharas ørken, efter atombomberne blev smidt. Det betød, at der ikke i årtier kunne dyrkes gulerødder og andre nødvendige fødevarer til opretholdelse af livet for befolkningen i byerne Hiroshima og Nagasaki, og på trods heraf så fortsætter det fuldstændig vanvittige våbenkapløb som aldrig før med fremstilling af mange former for atombomber i en totalt livstruende udvikling, som fredsforsker Roger Molander ironisk skriver i sin bog: *"Den gode nyhed er, at du er sikker på at blive dræbt i en atomkrig. Den dårlige nyhed er, at hvis du lever en stund, er straffen højere og så ulidelig, at overlevelsen er en straf, der er værre end den øjeblikkelige død."*

Så man må desværre sige, at atombomben, der ramte Japan, beviste, at USA havde udviklet verdens værste dræbermaskine.

Før 1990 havde USA og Rusland et atomvåbenarsenal på ca. 70.000 bomber, som de efter aftale reducerede til omkring 26.000. Men det er stadig et ubegribeligt højt tal, der kan udslette alt liv på jorden mange gange. Der findes atomvåben i andre lande som f.eks. Israel, Pakistan og Indien, som betyder, at spredningen af atomvåben stort set er ude af kontrol og breder sig som en livstruende steppebrand, da mindst 21 lande har atomvåben. Der findes også i dag omkring 350 amerikanske atomvåben i Europa, dels i England, men også i lande, der ikke anses som atommagter, nemlig vort naboland Tyskland, Italien, Belgien, Holland og Tyrkiet.

Flyvevåbenet i disse lande træner med jævne mellemrum i at kaste de amerikanske atomvåben. En sådan form for spredning af atomvåben er i strid med NATO's ikkespredningsaftale.

Denne spredning af kernevåben er på alle måder et grundlæggende problem, medens demokrati i ordets bogstavelige forstand skulle betyde et åbent samfund med sikkerhed og fred og med indsigt og en oplyst befolkning og med indflydelse fra landenes borgere. Men når det drejer sig om atomvåben, bliver befolkningerne holdt uden for indflydelse og indsigt i de militære beslutninger. Greenpeace beviste i 2006 ved en undersøgelse blandt befolkningerne i England, Tyskland, Italien, Belgien og Holland, at 65 % af befolkningerne ikke vidste, at deres land var værter for amerikanske atomvåben. Og det er på trods af, at 69 % af landenes befolkning ønskede et kernevåben-frit Europa, som de politiske og militære beslutningstagere fuldstændig ignorerer. Her i begyndelse af det 21. århundrede er spredningen af atomteknologi til både fredelige og militære formål blevet en langt større trussel mod menneskeheden.

Danmark er desværre i de seneste år blevet en krigsførende nation, hvor beslutningen uden nogen folkelig debat blev

TEMA: Imperialismens krige

presset gennem i Folketinget. Vi har deltaget i krig i Jugoslavien, Irak og Afghanistan, uden at Danmarks interesser var truet af nogen af landene, og vi har uden tvivl fået mange fjender herved.

Derfor vil jeg igen sige, kære danskere: Danmark er i krig, selv om I ikke kan høre bombefly og kanontorden. Der er meget, der tyder på, at danskerne viser krigen passivitet og blot er tilskuere til krigen gennem det manipulerende tv-billede og forbliver tavse som en listetyv i nattens mulm og mørke.

Noget tyder på, at den danske befolkning tænker mere på regeringens lovede skattelettelser end på krigens konsekvenser. Og jeg vil gerne minde jer danskere om, at der ikke er noget at bruge en skattelettelser til, hvis vi taber kampen for freden.

Hvis København, Århus eller Odense bliver smadret, som Hiroshima blev det den 6. august 1945, er det for sent at vågne op og kræve fred og nedrustning. Så derfor kræver det en handlingskraftig befolkning her og nu og ikke først, når landet brænder, som vi så i København for 200 år siden og i Hamborg og Berlin i slutningen af 2. verdenskrig.

Vi må derfor som borgere kræve af regeringen, at den udfører sit sikkerhedspolitiske arbejde og sikrer os kernevåbenfriheden tilbage. Vi må vise, at vi ikke er et biologisk monster, men ansvarlige mennesker, der har den politiske modenhed til at se farerne i den vildt flyvende videnskabelige atomudvikling, for vi vil have fred og en levende verden med mennesker og natur.

Den danske regering er stolt af Danmarks nye udenrigspolitik. Her er der igen tale om en utrolig manipulation af den danske befolkning. Tidligere førte Danmark en aktiv udenrigspolitik, hvor vi sagde nej til oprustning, og hvor vi støttede ANC's kamp for frihed i Sydafrika mod det hvide apartheidstyre, og hvor vi støttede freden og friheden for det enkelte menneske.

Den siddende regering kalder det en aktiv udenrigspolitik, hvor Danmark ukritisk skal følge tidligere præsident Bushs ønsker. Vi har desværre reduceret det danske udenrigsministerium til et ekspeditionskontor for amerikanske ønsker.

Anders Fogh Rasmussen har for mig

været en dårlig statsminister, som jeg mener optræder som en ulv i fåreklæder. Det har især vist sig på det humanitære område over for flygtninge og indvandrere.

Hvorfor jeg her i aften vil sige til de irakiske flygtninge, der bl.a. opholder sig i Brorsonskirken på Nørrebro, at jeres smerte og frygt er i vore hjerter hver eneste dag. Og det har vakt vores vrede, at Danmarks regering med sit indvandrer- og flygtningehadske støtteparti Dansk Folkeparti handler så kynisk og med en magtarrogance, der vækker grufulde minder om 1930'erne, hvor det officielle Danmark sendte flygtninge, der var truet på liv og helbred, tilbage til forfølgerne i Nazityskland.

Men helt uansvarligt har det været på det militære og det udenrigspolitiske område, hvor Fogh har sat sin personlige prestige langt højere end en fredelig verden og medmenneskelighed.

Han er den direkte ansvarlige for dansk deltagelse i Irakkrigen, der med al tydelighed har vist os, hvor uhyggelig og umenneskelig krig er. Han har med krigen bragt skam over vort land. Han er også en af de hovedansvarlige for en million dræbte irakere og fire millioner flygtninge og et smadret samfund. Hans løgnagtige manipulation af folkettinget og den danske befolkning har været medårsag til håbløshed og en usikker fremtid for det meste af den irakiske befolkning. De har gennemlevet krigens rædsler med undertrykkelse, pression, masse mord, voldtægt, angst, død, lemlæstelse, begravelser og fornedrelse ved ikke at kunne forsørge deres familie eller ved at skulle underkaste sig Amerikas og de allieredes udvikling i deres land.

Alle disse menneskelige omkostninger og politiske manipulationer giver mig kuldegysning og bange anelser, nu hvor Anders Fogh pr. 1. august har overtaget posten som NATO's generalsekretær, da NATO ikke længere kun er en forsvarsalliance, men er blevet gjort til verdenssamfundets politibetjent, hvis ordensreglement defineres af det amerikanske værdigrundlag, som i mange tilfælde har ført til aktiv krigsførelse.

Og jeg mener, vi har sat ræven til at vogte gæs, så jeg forstår godt, at Tyrkiet var stor modstander af valget af Anders

Fogh, som om nogen har jokket og trampet på den arabiske verden med sin menneskefjendske støtte til Jyllandspostens "Muhammed-tegninger", og som præsident Bushs skødehund i deres fælles krigsførelse i Mellemøsten og deres støtte til Israels krigsførelse mod palæstenserne, som Sydafrikas Desmond Tutu har betegnet som nyere tids største krigsbrydelse med voldelig undertrykkelse af menneskerettigheder med bl.a. den 50 km lange mur, som Den Internationale Domstol har dømt ulovlig.

Så med Anders Foghs lange synderegister som korsridder på det humanitære område må vi i årene fremover holde et vågent øje med hans ledelse som generalsekretær for NATO, hvor mange af medlemslandene mener, at atomvåben er nødvendige til afskrækkelse af de såkaldte slyngelstater. Rusland, Nordkorea og især Irans atomproduktion frygter mange internationale militære eksperter kan resultere i en ny storkonflikt, der kan udløse en krig, hvor atombomben tages i anvendelse.

Afslutningsvis skal min konklusion være, at nedrustning ikke kun er et spørgsmål, der hører fortiden til, men er politikområder, man skal forholde sig til i dag. Der skal være international adgang til alle landes atomteknologi på alle militære og civile områder, så vi får en effektiv atomnedrustning og total våbenkontrol i verden. Så vi kan få stoppet det sindssyge våbenkapløb, så aldrig noget lands befolkning igen skal opleve en massakre som i Japan den 6. august 1945.

I øvrigt vil jeg varmt anbefale, at de ca. 1.500 milliarder US-dollars, som verden bruger på det militære isenkram om året, i stedet for bliver brugt på humanitære formål og bistandshjælp, så halvdelen af verdens befolkning ikke længere skal gå sultne i seng, da de kun har 15 kr. til mad og andre livsforbrønde om dagen.

En sådan omprioritering af forsvarsbudgetterne til en økonomisk kærlighedserklæring til menneskeheden vil skabe en fredelig sameksistens, så alle diktatorers argumenter for krigsførelse og terror ikke fremover vil have grobund.

Jeg vil ønske jer alle held og lykke i det kommende fredsarbejde.

Forkortet af Kommunistisk Politik

Katastrofal og rystende officiel statistik om resultaterne af invasionen af Irak

Af Sabah al-Baghdadi

Følgende officielle regeringsstatistik fra december 2008 viser de katastrofale livsbetingelser i Irak, som er fremherskende ovenpå den amerikanske invasion og besættelse af landet

1. En million irakiske kvinder gjort til enker (ifølge det irakiske kvindeministerium).

2. Fire millioner forældreløse irakiske børn (ifølge skøn fra det irakiske planlægningsministerium).

3. 2,5 millioner irakere dræbt (ifølge det irakiske sundhedsministerium).

4. 800.000 irakere er forsvundet i hemmelige interneringssteder tilknyttet de forskellige regerende partier (ifølge de registrerede klager til det irakiske indenrigsministerium).

5. 340.000 irakere holdes fængslet uden anklage i den amerikanske hær fængsler, i den irakiske regerings fængsler, og fængsler i det kurdiske område (ifølge irakiske, arabiske, internationale og FN tilknyttede menneskerettighedsorganisationer). De amerikanske besættelsesstyrker indrømmer officielt, at antallet af irakiske fængslede i deres fængsler er omkring 120.000.

6. 4,5 millioner irakere er flygtninge udenfor Irak (ifølge statistikken over folk, som ansøger om pas (kategori C) fra generaldirektoratet for udstedelse af pas).

7. 2,5 millioner irakere er flygtninge indenfor Iraks grænser (ifølge det irakiske indenrigsministerium).

8. 76.000 registrerede tilfælde af AIDS, tallet oversteg ikke 114 tilfælde før invasionen og besættelsen af Irak (ifølge det irakiske sundhedsministerium).

9. En skræmmende spredning af brugen af narkotiske stoffer importeret fra Iran blandt de unge (ifølge det irakiske sundhedsministerium og centret for bekæmpelse af narkotiske stoffer). Jeg har skrevet en serie veldokumenterede

artikler om de forskellige metoder, som er anvendt til at smugle stoffer, hvoraf nogle er ekstremt giftige, og hvordan de samles på forskellige lagerpladser i de sydlige distrikter under total kontrol af en del af de partier og militser, der er med i regeringen, og hvordan profitten fra salget af disse stoffer er anvendt til at opkøbe regeringseksponenter for at opnå deres støtte og tavshed og til at finansiere deres valgkampagner.

10. Tre ud af 5 ægteskaber er endt med skilsmisse siden invasionen og okkupationen af Irak (ifølge det irakiske sundhedsministerium).

11. Over 40 % af det irakiske folk lever under fattigdomsgrænsen (ifølge det irakiske ministerium for menneskerettigheder). Jeg tror dog, at det aktuelle tal er meget højere og overstiger 55 %.

12. Fald i niveauet og kvaliteten af den grundlæggende og videregående uddannelse, ifølge udtalelser fra UENESCO embedsmænd, hvilket har fået FN's uddannelsesorganisation til at nægte at anerkende uddannelsesbeviser udstedt af de irakiske uddannelsesinstitutioner (universiteter og seminarier).

13. Titusinder af forfalskede universitetsgrader uddeles til højtplacerede regeringseksponenter, højt rangerede officerer, generaldirektører og ledende embedsmænd i de politiske partier (ifølge angivelser og statistikker fra den irakiske Hæders- og Gennemskueligheds Kommission).

14. Der findes omkring 550 politiske grupperinger og partikoalitioner (ifølge den irakiske Uafhængige Folkelige Valg Kommission) og i stadig i dag er der ingen lov, der regulerer det store antal af politiske grupperinger.

15. Der findes omkring 11.400 civile samfundsorganisationer (ifølge det irakiske indenrigs-, justits- og socialministerium). Disse organisationer har offentlige og hemmelige mål, og det er uklart, hvad de mål er, og hvordan de finansieres.

16. Der er 126 sikkerhedsselskaber kontrolleret af udenlandske efterretningstjenester og registreret ved det irakiske indenrigsministerium. Det erklærede mål

for disse selskaber er at beskytte de udenlandske ambassader, udenlandske diplomater og højtstående besøgende. Imidlertid er deres skjulte mål ukendte. 17. Der er 43 officielt registrerede væbnede militser forbundet med partierne.

18. Der er 220 nyhedsaviser og mediepublikationer finansieret af udenlandske efterretningstjenester (ifølge Iraks journalistforening). Det specifikke mål for disse publikationer er at hjernevaske irakere – at fjerne deres tanker omkring de forskellige projekter, der sigter på at splitte Irak i sekterske, regionale og etniske ministater eller ødelægge nationale identitet.

19. Der er 45 tv-kanaler finansieret af udenlandske efterretningstjenester (ifølge opgørelser fra ledelsen af Nilesat og Arabsat satellittjeneste udbydere).

20. Der er 67 radiostationer finansieret af udenlandske efterretningstjenester (ifølge opgørelser fra den irakiske informationskommission).

21. Der er 4 netværk med digital kommunikation, hvis værdi vurderes til 12 billioner dollars hver, der er finansieret til gavn for partiledere. Deriblandt er følgende selskaber:

Kork Company eget eksklusivt af Mas'oud Barazani (præsident for det kurdiske område).

Assia Company eget eksklusivt af Javal Talbani (den irakiske præsident).

Zein Company er eget af Ahmed Jalabi og det islamiske Da'wah Partiet.

Altheer Company eget eksklusivt af Abdel Aziz al-Hakim

22. Der er over 11.400 officielle og uofficielle partihovedkvarterer. Disse kan være kontorer for falske entreprenørvirksomheder, NGO'ere eller politiske grupper. Imidlertid er de i virkeligheden offentlige ejendomme under den irakiske regering, ejendomme, der er overtaget fra deres lovlige ejere efter, at de er blevet elimineret eller tvunget til at forlade dem og søge flugt andetsteds. Alt betalt via det irakiske nationalbudget.

*Oversat til engelsk og tilrettet fra arabisk af Khalil Nakhleh
Oversat til dansk af kp*

Stor kunstnerisk opbakning omkring Fredsfestival 2009 i Sydhavnen

Årets fredsfestival den 12. september, der afholdes i Karens Minde i Sydhavnen under overskriften Klima, krise og krig – hvordan hænger det sammen?, har fået en flot modtagelse blandt danske kunstnere

Programmet er fyldt til randen, og der meldes lukket for tilgang fra alle tre scener på Karens Minde.

Mange af kunstnerne har fået hædersbevisninger eller har udgivet nye cd'er i år:

Søren Korshøj modtog Danish Music Award 2009 for Årets Danske Visealbum, cd'en "Bladet fra munden". Ikke alene de gode sange, men også de kommentarer, der følger med, er værd at lytte til. Søren Korshøj optræder med egne sange og som vejleder på sangskriver-workshopen.

Tamra Rosanes med sin søn Noah Rosanes viser nye sider af sin kunstneriske formåen med sange fra cd'en fra maj 2009 med bl.a. "A green Tomorrow Today" og "On the Road to Copenhagen". Hvorfra overskuddet doneres til "Skoven i skolen" og projektet "Genplant Planeten". Sangene blev også præsenteret på den udsolgte hyldestkoncert for Pete Seeger på hans 90-års dag den 3. maj.

Arne Würgler har i 2009 modtaget DJBFA's hæderspris. Det var nu tiden, med alle de år Arne har brugt på at synge et politisk publikum i stemning. Han udgav i maj i år cd'en "En hjertesag".

Babak Vakili rapper sine egen vej med ep'en fra januar 2009, "Når alt kommer til alt" ... er vi mennesker og ikke noget andet, og ingen er mere værd end andre. En etnisk dansker fra Nørrebro, der ikke vil sættes i bås som andengenera-

tions-indvandrere, men respekteres for den, han er. Derfor er Vakilis rap noget, man lytter til.

Violinspilleren Kristian Bugge var i 2004 den første musiker, der modtog DR P2's Radium Award, og hans debut-cd modtog i 2006 Danish Music Award i to kategorier.

Med Kim Menzer og Søren Korshøj som vejledere vil en del af kunstnerne i dagens løb skrive og komponere sange over temaet. Det er bl.a. Peter Abrahamsen, Leif Monnerup, Arne Würgler, Malene Hempf-Jensen, Mads Heinesen, Lars Harboe og Klaus Caprani.



Anne Marie Helger, Jesper Klein, Fin Alfred, John Bæk, Lise Dres, Michael Hamilton, Per Warming, Tom Frederiksen, Helge Larsen, Sine Bach Rüttel og grupperne Impuls Trio, Folkets Hus Spillefolk, Tjunatrix, Volumen og Travellin' vil også kunne opleves på festivalen.

Men musik alene gør ingen fredsfestival, der må også ord og billeder til.

Festivalen indledes kl. 11 med en

debat om festivalens tema. Knud Vilby, svenskeren Mikael Nyberg og Sofie Boel vil med hver sin indfaldsvinkel belyse sammenhænge og modsætninger. Har klimakrisen, krigen i Afghanistan og Irak og den økonomiske krise noget med hinanden at gøre? Der vil blive lejlighed til at stille spørgsmål fra tilhørerne.

Der bliver udstilling af billeder af Rune Wrangel og asylbørnernes fotoudstilling "MED I BAGAGEN", og Annicas trylleshow og snobrød for børn.

Der er i skrivende stund 18 forskellige foreninger, der har meldt sig som arrangører af workshops, debatter, film, udstillinger og salg af egne materialer. Vi ved, der vil komme flere til, men det er snart sidste udkald, for der er deadline for tilmelding den 10. august.

Med støtte fra fonde, fagforeninger m.v. og ikke mindst Peoples Climate Action og mange frivillige kræfter bliver der gratis adgang for alle.

Der kan købes mad og drikke på stedet.

Program med links til alle de deltagende findes på hjemmesiden

www.fredsfestival.dk,

hvor der bliver opdateret, efterhånden som aftalerne kommer på plads.

Flag på halv den 5. september

Aldrig Mere Krig har taget initiativ til en kampagne for at få danskerne til at flage på halv den 5. september, hvor den vedtagne officielle flagdag for danske besættelsessoldater i udlandet gennemføres for første gang. Blandt andet planlægges en annonce i dagblade fra en bred kreds af underskriverere med følgende tekst:

"Det folketingsflertal, der står bag vort lands ulykkelige deltagelse i krigen i Afghanistan, har vedtaget, at den 5. september skal være flagdag til ære

for danske soldater.

Som modstander af en hvilken som helst militær foreteelse er vi dybt bekymrede over, at vort land deltager i angrebskrige og besættelser. Derfor opfordrer vi alle, der er enige med os, til at markere denne sorg ved at flage på halv den 5. september."

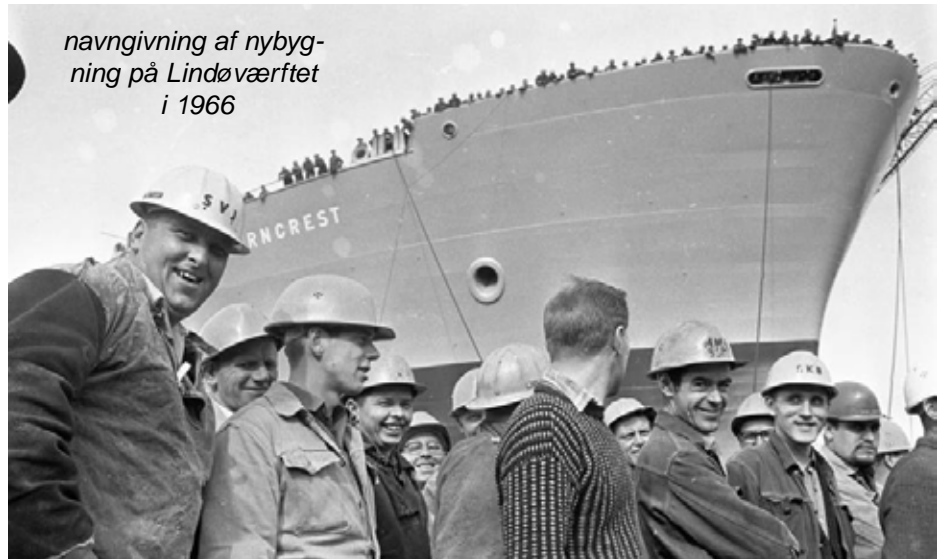
Det er et lille, men forhåbentlig synligt skridt mod militariseringen af samfundslivet, som kan suppleres med yderligere initiativer.

AP Møller kapitalen slog til: Skråt op med tusinder af ansatte

Lukningen af Lindøværftet er en katastrofe for de ansatte i en hel branche og for en hel by

AP Møller koncernens nylige beslutning om at dreje nøglen helt om for Lindøværftet og dermed stort set skibsbygning i Danmark, har sendt chokbølger henover de ansatte på værftet og på byen Munkebo. En by som blev bygget op omkring værftet med millioner af støttekroner til bygning af Lindø ejede boliger. Omkring 3000 ansatte berøres direkte og regner man underleverandører og eksternt ansatte med vurderes det at op mod 8000 ansatte kan blive berørt at lukningen.

Danmarks rigeste virksomhed som om nogen bestemmer dansk indenrigs- og udenrigspolitik og rummer verdens største containervirksomhed, slog med beslutningen om at lukke værftet ned som en grib: de ønsker nu at forberede andre jagtmarker i den imperialistisk



globaliserede verden der lige nu hærages af en global overproduktionskrise.

Lindøværftet er et gennemrationaliseret værft som er blevet et af de mest effektive i hele verden efter årlige rationaliseringsrunder og etablering af robotter så det kom ned på omkring 3000 ansatte. For år tilbage beskæftigede værftet mere end det dobbelte antal hænder.

Den nuværende økonomiske krise

der er et resultat af den internationale og danske kapitalens kamp for maksimumprofit er i sit væsen en overproduktionskrise. Ikke fordi folk ikke efterspørger varer, men fordi de ikke har tilstrækkelig penge til at betale med. Og ikke længere kan forsætte med at låne og stifte gæld.

En sådan krise er særdeles følsom for værfts og skibstransport.

Men når guden ikke er at sikre folks behov og fremtiden, men derimod det

Nye stramninger for unge ledige

A-kassereglerne er strammet for unge ledige fra den 1. august. De nye regler betyder blandt andet, at ledige under 30 år får pligt til aktivering allerede efter 13 ugers ledighed.

Samtidig skal jobcentrene pålægge unge ledige under 25 år at gå i gang med en uddannelse på SU eller elevløn. Det gælder unge, der ikke er forsørgere til hjemmeboende børn og ikke har en mindst 18 måneder lang uddannelse.

Det betyder med andre ord, at de herefter ikke kan få dagpenge, selvom de er medlem af en a-kasse.

I forvejen rammes ledige under 25 år uden uddannelse af, at dagpengene halveres efter seks måneders ledighed: Er du ufaglært og under 25 år og ikke under uddannelse vil nye dagpengereg-



ler nemlig betyde at du automatisk ryger på halv dagpengesats efter blot et halvt års ledighed, såfremt du ikke

indenfor 3 år har haft to års arbejde. Det betyder en reduktion af dagpenge fra 3625 til 1815 kr. pr uge.

Dagpengeangrebet er en stramning af arbejdsløshedslovgivningen som blev vedtaget af et stort flertal i folketinget (også med socialdemokraternes støtte) for iværksættelse den 1. august hvor AF lægges direkte ind under kommunerne.

Angrebene dækkes ind under at skulle være en hjælp til at tvinge unge i uddannelse. Men hulheden blotlægges idet der slet ikke er tilstrækkelige praktikpladser til de unge fra erhvervsskolerne. I juni aktionerede 3F Ungdom f.eks. med over 5000 tomme par sko på Christiansborg Slotsplads for at sætte fokus på at lige så mange unge jager en praktikplads.

globaliserede marked hvor den imperialistiske kapital kan gå hen efter maksimalprofitens forgodtbefindende så tænker man ikke på ”gynger og karruseller” eller på hvad folk har skabt i tider uden global krise.

AP Møller koncern gør sig klar til at skovle endnu flere profitter hjem når den nuværende langvarige krise får et midlertidigt opsving. Så skrot med de danske arbejdere og endnu større udbytning af arbejderne i den 3. verden.

Endnu et eksempel på at vi lever i et råddent krisefyldt system som ikke tænker på i hvor mange år virksomheden har skovlet profitter hjem på arbejderens bekostning. Profitter holdt oppe af kæmpemæssige statslige kredittilskud til skibsfinansiering.

Kamp mod fabrikslukninger

Rundt omkring i verden drastiske reaktioner i form af arbejdsnedlæggelser og arbejdspladsbesættelse imod terrorlukninger af virksomheder som på Vestas fabrik i England og bilfabrik i Syd Korea.

Det reformistiske faglige regi i Danmark forsøger at komme sådanne aktioner i forkøbet og inddæmme ideer om handling og aktioner ved at konstatere at sådan er den globale udvikling desværre og at svaret stort set blot er krav om efteruddannelse af de fyrede.

Et samfund uden udbytning ejet af den danske arbejderklasse hører ikke til deres dagsorden. I stedet forsøger de sig med: hvordan kan vi leve med den påståede uundgåelige imperialistiske udvikling kaldet globalisering.

Gennemføres massefyringerne på MAN Diesel i Frederikshavn og den planlagte lukning af Lindøværftet vil en lang industriepoke med skibsproduktion i Danmark næsten være slut. I 1996 lukkede man den gamle industriarbejdsplads B&W og 3 år senere var det Danyard i Ålborg som fik kniven.

Ovenpå chokket er der sikkert mange ansatte som tænker denne massakre bør ikke gå stille af, og stadig flere kræver fortsat produktion på profitens bekostning.

hpj

Udstationeringen

Pia går til karate med sine forældre. Det er farmand, der er den drivende. Han har selv trænet i årevis, og en plads i klubbens bestyrelse er derfor også en naturlig ting. Pias mor er lige startet, mens Pia selv har dyrket sporten i et halvt år.

Almindelige fordomme vil sandsynligvis sætte familien i bås med voldsforbrydere og almindelig aggression, men sådan forholder det sig ikke for mange kampsportsudøvere, og slet ikke for Pias familie. Pia selv er lille og forsagt og gør meget sjældent væsen af sig. Hun er ganske vist rundet de 23, men det kan ikke aflæses på modenhedsbarometret. Hun virker meget usikker på sig selv over for sine omgivelser, som hun ligesom sine forældre fungerer harmonisk i.

Ved afslutningen af træningssessionen samles alle deltagere som altid i midten af dojo'en med træneren Helge i sin midte. Ideen er at slappe lidt af i fællesskab. Karatekæmperne sveder i fællesskab, mens der pustes ud oven på den hårde træning.

Efter et par minutter begynder man langsomt at få luft nok til at udveksle de traditionelle bemærkninger, der trods alt er med til at ryste gruppen sammen. I dag falder snakken på Pias kæreste, Brian, som samme dag er sendt til Afghanistan. Det er jo en noget mere markant kampzone end den lokale dojo på Amager. Trods en gennem måneder varslet amerikansk NATO-offensiv så har modstandsbevægelsen uddelt tæsk, så det både kan mærkes på besættelsesstyrkernes kroppe, humør og statistikker over sårede og dræbte soldater. De danske soldater er ingen undtagelse, men såvel Fogh som Løkke har – for at takkes Bush og Obama – sagt god for, at de er med, hvor det går hedest til.

Pia er tydeligvis ikke glad ved situationen, men hendes Brian var heller ikke så kry i lufthavnen, hvor machohørmene fra konstablerne skulle tjene det formål at lægge en kol-

lektiv dæmper på nerverne:

- *Det var ligesom, han ikke rigtig var sig selv, da vi tog afsked. Jeg tror, det gik op for ham, at nu er det alvor.*

Der bliver lidt stille efter Pias bemærkning, men Helge forsøger at løse op:

- *Det er en barsk situation. Hvor når regner du med at se ham igen?*

Pia kigger op. Hendes øjne er tydeligvis blanke. Det viser sig, at Helges forsøg er en misser:

- *Der går et stykke tid. Når Brian kommer hjem fra Afghanistan, så er jeg udstationeret i Kosovo.*

En efter en begynder holdet at kigge ned i madrassen. Den nød er svær at knække. Kun Helge tør gøre forsøget. Han har jo for så vidt også en anpart i situationen:

- *Hvad skal du lave der?*

- *Jeg er udsendt med telegraftropperne, svarer Pia stille.*

- *Hvorhenne i Kosovo?* spørger Helge for at fjerne Pias fokus fra det ubehagelige, selvom han ikke har det fjerneste begreb om Kosovos geografi. Pia er tydeligvis usikker, men endelig peger hun en lille ring med pegefingern:

- *Øverst oppe, svarer hun, idet hun prøver at forklare, det er i det nordlige Kosovo. Helge forsøger at holde samtalen i gang:*

- *Har du gået til selvforsvar?*

- *Ja, men det håber jeg ikke, jeg får brug for, for jeg fattede ikke en dyt.*

- *Nå, men så er det jo godt, at du er god til karate, konstaterer Helge og kommanderer holdet i bad.*

Helge bliver i dag lidt længere tid under bruseren, da han bruger tiden på at undre sig over, hvor dårligt militæret forbereder de unge menesker.

- *Det er jo også enormt uansvarligt at sende så skrøbelige og umodne personer som Pia af sted, tænker han:*

- *Hvad tænker ”forsvars”ministeriet på?*

Reno



En utrolig god lejr

"Det ligner noget man har set politiet gøre ved demonstranter flere gange" siger en af deltagerne i selvforsvars-workshoppen på Revolutionær sommerlejr 2009, da instruktøren viser hvordan man lægger folk ned på en nem, men for den nedlagte, en smule ubehagelig måde. Instruktøren fortæller:

"Ja, politiet gør det tit. Man tager en hånd på bagsiden af hovedet, hvis der er hår kan man evt. rive i det, og den anden hånd i ansigtet lige under næsen. Så presser man op imod næsen og presser hovedet bagud på samme tid – så skal 'offeret' nok følge med".

Vi er på Revolutionær sommerlejr og det er den næstsidste dag på lejren, og deltagerne har været igennem flere debatter, workshops og hyggelige aftener.

Deltagerne er i gang med den sidste selvforsvars-øvelse af flere hvor blandt andet forsvar mod kvælertag og er blevet 'studeret'.

Gårsdagens intensive fodbold sidder stadig i benene på flere, og flere dages fuldt lejr-program har også sat sine spor.

"Der har været vildt mange indtryk og meget information der skal gennearbejdes når man er kommet hjem" siger en af de revolutionære på lejren. Han sidder sammen med en gruppe unge kammerater rundt om et bord hvor et backgammon-spil går sin gang.

De revolutionære har været gennem både diskussioner og praktiske workshops, og er på den måde blevet styrket både i politisk teori og i praksis. Eller som det blev talt om i kultur-workshoppen



De revolutionære til selvforsvarsworkshop

fredag morgen: "Indholdet, dvs. politikken, og formerne, dvs. udtryksformerne, hænger sammen. Man kan sige at indholdet er den bestemmende faktor, mens formerne er medbestemmende for hvor, hvordan, hvor meget osv. at indholdet bliver udbredt og forstået".

En lidt teoretisk introduktion i en workshop som ellers mest var rettet mod det praktiske og ikke mindst underholdning til afslutningsfesten.

Et af lejrens scoop må siges at være modstandsmanden Frede Klitgård. Hans oplæg var tydeligt inspirerende for de unge tilhørere. Historierne om sabotagen under tyskerne besættelse skærpede opmærksomheden, og en Frede Klitgård i topform fik sat tingene på plads på hans sædvanlige kontante måde. Han gennemgik også en ny bog som påstår at en af mod-

standsbevægelsens ledere Mogens Fog var landsforræder. Havde bogens forfatter, Morten Møller, og dens udgiver, Gyldendal, været der, havde de nok krøbet sammen i et hjørne og var lusket slukøret væk allerede i pausen.

En af dem der ikke luskede væk var en græsk kammerat og gæst på lejren, som bagefter måtte have fat i Frede igen og stille opfølgende spørgsmål. "Vi har selv en stolt tradition for modstandskamp mod fascisme i Grækenland og det er spændende for os at få disse erfaringer fra en dansk vinkel. Vi er meget interesserede i at få mere af vide om denne periode".

Den græske kammerat havde selv holdt oplæg et par dage før og fortalt om de unge grækere erfaringer fra opstanden sidste år. En opstand som var større og mere omfattende end ungdomshus-kampen herhjemme, men med mange politiske sammenligninger.

Onsdag aften havde stået i fristeds-kampens tegn og stod derfor stærkt i erindringen da den græske kammerat fremlagde sine betragtninger.

"Vores forsøg på at gøre lejren i sig selv til en form for fristed er faktisk lykkedes rigtig godt" siger en af arrangørerne af lejren. "Stemningen har været fantastisk og sammenholdet er hurtigt blevet svejset sammen mellem deltagerne. Der er jo ikke meget der virker bedre til den slags svejsning end revolutions flamme" siger arrangøren, som åbenbart også er ny-udklækket poet.

"Jeg vil vædde med at selv en PET-agent havde hygget sig gevaldigt sammen med os" siger han, og hentyder med et skævt smil til lejrens workshop om sikkerhed og internet.

Forbundet af IT-professionelle PROSA stod for et oplæg om internettet og sikkerhed, og kom ind på såvel den kommercielle som den statslige overvågning. Om hvordan man kan snige sig uden om, eller i hvert fald prøve på det, for "100% sikkerhed eksisterer ikke når det kommer til nettet" som det blev understreget flere gange.

Nogle der heller ikke kan vide sig sikre på åben gade er de irakere som har søgt asyl i Brorsonskirken. De frygter hver dag for at blive sendt til Irak, dvs. en velbegrundet frygt for døden, og de har en naturlig uvilje mod at forlade det land som mange kender som deres eget, og i hvilket flere tilmed er opvokset og har lært sproget.

En af organisatorerne fra kirken fortalte torsdag

om situation, om irakerne, om dem der er blevet anholdt og sendt til Irak. Debattørerne påviste så at vi har skabt situationen i Irak med vores forbryderiske krig, og at det drejede sig om prestige for den danske stat når den ville sende irakere hjem. Det er nemlig blandt andet et led i en ny løgn om at der er sikkert i Irak.

Oplægget fra kirkeasyl blev naturligt holdt sammen med et oplæg om flygtningepolitik og indvandrerpolitik i Danmark. En politik som i årevis er blevet 'strammet' som det hedder. Et begreb der dækker over en bred vifte af racistiske lovændringer, forskelsbehandling og en skærpet racistisk retorik.

Alt sammen en integreret del af EU's "Fort Europa", og en udvikling som også er tydelig i de andre EU-lande. Man kan altså ikke engang kalde det for danskhed...

Vejret var utrolig godt gennem hele lejren og solen skinnede på os. Om det er en konsekvens af klimakrisen kan ikke siges med sikkerhed, men at der er noget helt galt med klimaet er der ikke nogen af de revolutionære på lejren der er tvivl om.

Et par aktivister fra klima-bevægelsen var nem-



lig på lejren fredag aften og satte gang i Klimalege og konkurrencer der skulle fyrede op under deltagerne og forberede til efterårets klima-slag i København.

Det er slet ikke alt... Efterårets klassekampe, krisen, freds-festival, velfærd, marxisme mm. blev vendt og drejet på lejren, og havde det ikke været fordi der var afslutningsfest sidste aften var de fleste nok gået tidligt i seng pga. træthed.

"Skal man forstå hvad sådan en lejr virkelig drejer sig om bliver man nok nødt til selv at deltage" siger en arrangørerne med en slet skjult henvisning til at næste års lejr allerede er på tegnebrættet.



Årets lejr blev afholdt i strålende solskin på Sjælland



Der var over 80 års aldersforskel på lejrens yngste og ældste deltagere

Revolutionær Sommerlejr 2009

Den græske ungdoms revolte tæt på

En græsk kammerat fra 'Bevægelsen til Reorganisering af Grækenlands Kommunistiske Parti 1918-55', APK's broderorganisation, holdt et oplæg på sommerlejren om den sociale protestbevægelse i december 2008



Til indledning beskrev kammeraten den tragiske begivenhed med en politimands mord på den uskyldige 15-årige skoledreng Alexis Grigoropoulos og ungdommens reaktion på det. Der blev særligt fokuseret på fire spørgsmål: a) Hvordan kunne det ende med mord? b) Hvorfor ungdommens reaktion kom øjeblikkeligt og var så kraftig. c) Hvordan bevægelsen organiserede sig i de dage. 4) Efterspillet til oprøret og Grækenlands nuværende situation.

Kammeraten fremhævede, at mordet var kulminationen på regeringens politik for den mest ekstreme fascisering af den reaktionære borgerlige stat og samfundslivet. I den foregående tid havde politistyrken udvist en brutalitet uden sidestykke. Tortur af immigranter på politistationer bliver ofte rapporteret; den græske regering samarbejdede med CIA om at kidnappe pakistanere; politiet anvendte tåregas mod demonstranter uden nogen kontrol osv.

Den græske regering brugte disse metoder til at stoppe protester fra skoleelever, universitetsstuderende og lærere, som fra 2006 er gået til modstand mod den fortsatte privatisering af det græske uddannelsessystem, afviklingen af universiteternes karakter af asyl, hvor politiet ikke griber ind, og de lave lønninger. Denne langvarige kamp har ført til månedlange skole- og universitetsbesættelser, til store strejker, der har løbet i ugevis, og til at titusindvis af demonstranter har protesteret mod regeringen. Regeringens svar var

stadig mere brutalitet. Mordet var et resultat af denne spændte situation.

Den græske økonomis dårlige forfatning, de lave lønninger, de høje leveomkostninger og de store udgifter til uddannelse i Grækenland gjorde folk utilfredse med regeringen og dens politik. Mordet på den unge Grigoropoulos var den gnist, der antændte branden. Skoleleverne genkendte sig selv i den unge drengs døde krop.

Nyheden om mordet spredtes hurtigt. Sms-beskeder i titusindvis blev sendt rundt om natten, da han var blevet dræbt. Der blev dannet Facebook-grupper. Den første demonstration blev organiseret samme dag. I de første dage efter mordet blev mere end tusinde skoler og universitetsfakulteter besat af unge mennesker, der nægtede at vende tilbage til undervisningen, før der var kommet retfærdighed. Tusindvis af studenter demonstrerede i dusinvis af byer. Politistationer og banker blev deres vigtigste symbolske mål: de førstnævnte som symboler på fascistisk undertrykkelse, de sidstnævnte som symboler på udbytningen (der netop havde modtaget en krisehjælpsspakke på 28 milliarder euro ifølge en regeringsbeslutning) og som storkapitalens solide søjler, ansvarlige for massearbejdsløsheden, fattigdommen og nøden, som en stor del af befolkningen oplever.

Den græske kammerat kritiserede reformisterne i KKE (Grækenlands

Kommunistiske Parti, det græske revisionistparti), som vendte sig mod uroen og samarbejdede med regeringen for at stoppe den. Han sagde, at hovedparten af de unge skoleelever udgør arbejderklassens næste generation, og at slagordet 'Ned med den blodige og skandaløse regering' var den rigtige parole i denne situation. Virkningerne af revolten var også internationale: Sarkozy måtte f.eks. udsætte sin planlagte uddannelsesreform i Frankrig, og subcommandante Marcos, zapatisternes leder i Mexico, hilste den velkommen som et lysende kampeksempel.

Derpå analyserede kammeraten den nuværende situation i Grækenland. Den græske bevægelse vandt mange erfaringer i denne kamp, men den græske regering iværksatte også en række forholdsregler for at forhindre lignende situationer i fremtiden. Universiteternes karakter af asyl er næsten helt ophævet, der blev taget skridt imod universitetsbesættelser, det græske telefonselskab bad Det Nationale Polytekniske Universitet om at opspore og lukke Indymedia-serverne, politiet påbegyndte igen indespærring af immigranter, specialstyrker angriber demonstrationer i samarbejde med fascistgrupper osv.

Kammeraten konkluderede, at læren af den store protestbølge er omfattende. Den hjalp unge til at erkende de borgerlige og revisionistiske partiers karakter, og i særdeleshed blev KKE's holdninger afsløret. Der blev sat spørgsmålstegn ved hele det kapitalistiske system, og samtidig hjalp urolighederne folk til at erkende deres egen styrke til selv at handle.

Samtidig nåede kampen kun til en vis grænse. Dette må forstås ud fra mangelen på et virkeligt revolutionært kommunistisk parti, som kan bistå masserne i deres kamp, et parti, som inspirerer folk og leder kampen hen imod en kamp mod hele det kapitalistiske system, og ikke bare mod konsekvenserne af systemet, et parti bygget på marxismen-leninismens principper.

Hassan er dement - de skal udvises

www.kirkeasyl.dk

Selv om Hassan Hussein har demens i svær grad og er afhængig af andres hjælp døgnet rundt, skal han og hans kone efter otte år på flygtningecentre i Danmark tilbage til Irak, har ministeriet meddelt

Hassan, der er 72 år, ligger i sengen det meste af tiden. Han græder tit, spiser næsten ingenting og ved ikke, hvad der foregår omkring ham. Han er helt afhængig af sin kone, som hjælper ham med alt: At blive vasket, klædt på o.s.v. Ind imellem råber han: Jeg vil ud herfra. Eller: Hvornår skal vi hjem.

Hassan og hans kone, Gulizar, 47 år, opholder sig i Brorsons Kirke. I et stort rum, hvor der døgnet rundt er andre mennesker, er der indrettet et lille hjørne til dem – med sengen og nogle reoler udenom.

Hans kone, Gulizar, græder også meget. ”Jeg ved jo ikke, hvad der skal ske med os, eller hvad der sker om en time. Hassan var også syg, da vi kom til kirken. De sidste to-tre år er han blevet dårligere og dårligere. Hvordan skal vi kunne klare os i Irak? Vi flygtede derfra for otte år siden. Hassan havde et



cafeteria. En dag sprængte nogen en bombe i hans forretning, ca. 20 blev dræbt. Hassan overlevede, men derefter fik han det skidt og begyndte at ændre sig. Og nu kan jeg næsten ikke komme i kontakt med ham mere”, fortæller Gulizar.

Hun ved ikke, hvem der anbragte bomben i Hassans forretning, men er overbevist om, at de samme vil være efter dem, hvis de vender hjem. Og hun kan slet ikke se, hvilke muligheder, de har for at klare sig i Irak.

Gulizar har ikke vist Hassan det brev, de har fået fra Integrationsministeriet, og hvori der står, at de skal rejse ud af Danmark straks. ”Han forstår det ikke. Han vil bare begynde at græde.

*Du kan støtte Kirkeasyl ved at købe T-shirts og muleposer.
Se www.kirkeasyl.dk*

Du kan også købe Kirkeasyl T-shirts i følgende butikker:

*Kyoto, Istedgade 95,
1650 København V
Muchacho, Saxogade 77,
1650 København V
Hooaha, Elmegade 14, 2200 Kbh N
Le Fix tattoo, Guldbergsgade 18, kld,
tv, 2200 Kbh N*

*Har du spørgsmål, skriv til
kirkeasylkampagne@gmail.com*



Det gør han hver gang, han fornemmer, at der sker noget foruroligende omkring ham”, forklarer hun.

Den 7. juli i år havde Hassan og Gulizar fået hjælp til at sende en anmodning om genoptagelse af deres sag om humanitært ophold. Nyt i sagen var en erklæring fra speciallæge i neurologi Bjarne Degnbol, som konkluderer, at Hassan lider af svær demens, af depression, forhøjet blodtryk og er til observation for hjerteproblemer.

En anden vurdering, som også var vedlagt sagen, foretaget af læge Anne Nielsen, konkluderer, at Hassan har tabt en lang række funktioner og er fuldstændig afhængig af pleje fra sin kone, både nat og dag. Og at Hassan mangler fornemmelse for, hvad der sker omkring ham.

Integrationsministeriet har i et brev af 23. juli 2009 svaret, at det ikke finder grundlag for at genoptage sagen, og at ”det påhviler Dem således fortsat at udrejse af landet straks.”

Og begrundelsen er bl.a.: ”at De, Hassan Mohammed Hussein Gardi, ikke efter det oplyste lider af en fysisk eller psykisk sygdom af meget alvorlig karakter, og at der ikke i øvrigt foreligger sådanne omstændigheder, at der er grundlag for at meddele humanitær opholdstilladelse”.

”Demens – uanset hvor belastende

det må være for Dem – er således ikke en sygdom, der i sig selv kan begrunde meddelelse af humanitær opholdstilladelse.”

”Endvidere kan det forhold, at De, Hassan Mohammad Hussein Gardi, ikke er i stand til at klare Dem selv, og at De er fuldstændig afhængig af pleje fra andre ikke føre til et andet resultat. Ministeriet har i den forbindelse lagt vægt på, at det følger af sagens oplysninger, at Deres ægtefælle plejer Dem, og at Deres ægtefælle derfor efter ministeriets opfattelse ved en tilbagevenden til Irak fortsat vil kunne tage sig af Dem.

Ministeriet skal endvidere i den forbindelse bemærke, at den omstændighed, at forholdene for en ansøger ved en tilbagevenden til hjemlandet vil være dårlige, ikke i sig selv udgør et sådant væsentligt hensyn af humanitær karakter, som kan begrunde meddelelse af humanitær opholdstilladelse.”

Hassan og Gulizar, som er muslimer, kommer fra Kurdistans hovedstad Erbil. Efter ca. et halvt år Sandholmlejreren fik de afslag på opholdstilladelse. De har senere fået flere afslag, men har ikke turdet rejse hjem. De er blevet flyttet rundt seks gange til forskellige flygtningecentre i Danmark. De har ikke måttet gå til undervisning (ingen af dem kan dansk), eller arbejde.

”Jeg ved ikke, hvad de otte år er gået med. Men hver time har jeg følt som et år. Vi har grædt meget. Alle steder har vi boet på et lille-bitte værelse, fortæller Gulizar, der ingen uddannelse har og som for tiden nyder, at der er brug for hende til madlavning, rengøring m.v. i Brorsons Kirke.

Gulizar taler kurdisk, men kan hverken skrive eller læse, da hun aldrig har gået i skole i Irak, oplyser hun. Hun sukker meget. Og siger selv, at hun er meget træt. Hun er blevet psykisk svækket og er i dag under psykiatrisk behandling.

Ægteparret har ingen børn, siger Gulizar, som i Danmark har en kusine, en bror og en nevø, som alle har opholdstilladelse.

Tekst: Elsa Janssen
Foto: Thierry Wieleman

Det nye NATO

Tyskland vender tilbage på verdens militære skueplads

Af Rick Rozoff

Det genforenede Tyskland spiller en central rolle i den fællesimperialistiske krigsalliance NATO. Her er historien om, hvordan det er gået til

Da efterkrigstidens tyske stater, Forbundsrepublikken Tyskland og Den Tyske Demokratiske Republik, henholdsvis Vest- og Østtyskland, blev forenet i 1990, var det for mange i Europa og i verden som helhed en berusende tid fyldt af håb om et fredeligt og måske nedrustet kontinent.

Trods de højtidelige amerikanske løfter til Sovjetunionens sidste præsident Mikhail Gorbatsjov om, at NATO ikke ville rykke 'en tomme' østpå, medførte den tyske genforening, at det tidligere Østtyskland ikke blot indlemmedes i Forbundsrepublikken, men at NATO og den militære blok rykkede hundredvis af kilometer nærmere den russiske grænse, samt at den i de efterfølgende år blev udvidet med 12 østeuropæiske nationer. Fem af disse 12 nye NATO-medlemmer var tidligere republikker i Jugoslavien og Sovjetunionen, to stater, som ikke længere eksisterer.

Frem for at resultere i en æra af nedrustning og et Europa fri for militærblokke, og for krig, er foreningen af de to tyske stater og den samtidige opsplnitning af østblokken og af USSR et år senere i stedet blevet efterfulgt af et Europa næsten totalt domineret af en amerikansk-kontrolleret militæralliance.

Blot få måneder efter genforeningen begyndte Tyskland, der på det tidspunkt blev regeret af CDU/CSU under kansler Helmut Kohls ledelse, at arbejde på at sikre, at opsplnitningen af Jugoslavien ville ske parallelt med opsplnitningen af Sovjetunionen, og at begge blev opløst i alle deres daværende repu-

blikker.

Kohl-regeringen og hans udenrigsminister fra De Frie Demokrater, Hans Dietrich Genscher, skubbede på for en øjeblikkelig anerkendelse af de to jugoslaviske republikker Kroatien og Slovenien. Kroatien var hjemsted for den nazi-administrerede 'uafhængige stat' Kroatien under 2. verdenskrig, og Slovenien var opdelt mellem Tyskland og dets italienske og ungarske fascistiske allierede.

Hvad herskerne i det genforenede Tyskland opnåede, udtrykkes bedst med et citat fra Victor Hugos poetiske drama *Cromwell: Smed, mens jernet er varmt, og hold jernet varmt!* I slutningen af 1991 havde Tyskland hundset så meget med de øvrige medlemmer af EF (i dag EU), at man anerkendte løsrivelsen af begge republikker.

Da det ovennævnte pres blev gennemført fra Berlin, advarede den serbiske viceudenrigsminister Dobrosaw: ”Det er et direkte angreb på Jugoslavien,” der ville ”udslette Jugoslavien fra verdenskortet”.

Tyskland var nu tilbage på sin gamle bane med at nytægne Europa-kortet og skulle inden længe indlade sig på brug af militær styrke uden for dets grænser for første gang siden Det Tredje Rige.

Berlin udstationerede senere, i 1995, 4.000 soldater i Bosnien, dets største udenrigske engagement efter 2. verdenskrig, mens en tilbagevenden til direkte militær aggression efter næsten 55 års pause først kom med NATO's krig mod Jugoslavien i 1999.

Den vestlige standardbegrundelse for denne krig, *Operation Allieret Styrke*, er, at det var en intervention for at forhindre påstået folkemord i den serbiske provins Kosovo, en krise, der var flammert op temmelig pludseligt, og de 78 dages bombing blev retfærdiggjort med, hvad den danske filosof Søren Kierkegaard engang betegnede som 'den teologiske suspension af moralske skrupler'.

Sådan gik det slet ikke for sig. Udskillelsen af Kosovo fra Serbien og

den yderligere opløsning af det tidligere Jugoslavien til et niveau, der ikke rummede føderale republikker, var sidste akt i et ti år langt drama, med en finale, man ikke kan forestille sig, uden at tæppet løftes for første akt.

I januar 1991 skrev det tidligere amerikanske kongresmedlem Joseph DioGuardi i sin egenskab af præsident for den albansk-amerikanske kulturassosiation til den tyske kansler Kohl og forlangte følgende:

"Det Europæiske Fællesskab, der på lovende vis styres af Forbundsrepublikken Tyskland, må anerkende Republikken Kosovo som en selvstændig og uafhængig stat som den eneste logiske og effektive løsning for at beskytte det albanske folk i Kosovo mod deres serbiske kommunistiske undertrykkere."

Fem måneder tidligere, i august 1990, havde DioGuardi eskorteret seks amerikanske senatorer, heriblandt Robert Dole, rundt på en tur til Kosovo.

Et år før krigen blev startet, kørte tyske aviser overskrifter i stil med *"Hr. Kinkel truer med NATO -intervention i Kosovo"* med reference til den daværende tyske udenrigsminister Klaus Kinkel, som også i 1998 citeres for at udtale: *"Naturligvis må man gøre sig overvejelser ud fra et moralsk og etisk standpunkt, om man har lov til at forhindre Kosovo-albanere i at købe våben til selvforsvar."*

Den canadiske professor og politiske analytiker Michel Chossudovsky har skrevet omfattende og skarpt om den tyske forbundsefterretningstjenestes rolle i bevæbningen og træningen af den såkaldte Kosovos Befrielsehær og i forberedelsen af NATO's angreb på Jugoslavien på sin hjemmeside Global Research:

Det var i Kosovo, at Tyskland, som havde udstationeret tropper i Bosnien og tidligere i 1990'erne drev et militærhospital i Kroatien, overskred den røde linje fra 2. verdenskrig, da Luftwaffe med dets mega-anvendelige Tornado-kampfly deltog i krigsoperationer for den første gang siden 1945. Dette præcedens blev yderligere skærpet, da Tyskland fulgte bombningen op med militær besættelse, da det rykkede ind i Kosovo i juni 1999 med over tusind soldater sammen med deres NATO-allierede. En tysk general fik kommandoen over de 50.000 soldater i NATOs

Kosovo-styrken (KFOR).

Citat efter hukommelsen fra en amerikansk reporters beretning om en ældre etnisk albaner, der bevidnede ankomsten af de første tyske tropper i Kosovo og udtalte: *"Hvor har I været? Vi har savnet jer. Sidste gang I var her, trak I grænserne på den rigtige måde."*

Rubicon er overskredet. Tyskland blev af dets vestlige allierede erklæret for rensat for dets nazifortid og var fri til at sende tropper og føre krig igen, denne gang på verdensarenaen.

En artikel fra februar sidste år i tidskriftet der Spiegel fremstiller det således: *"Fasen med tyske interventioner, som begyndte for ti år siden under Kosovo-krigen, er på ingen måde afsluttet, på trods af den kendsgerning, at et flertal ønsker, at den var det. Tværtimod: Æraen med udstationering af tyskere og deres militære styrker er kun lige begyndt."*

Låget til Pandoras æske sprængtes på vid gab, og i 2007 *"gjorde ifølge det tyske forsvarsministerium godt 8200 soldater tjeneste på missioner i Afghanistan, Libanon, Bosnien, Djibouti, Etiopien, Kosovo, Georgien og Sudan, og gjorde Tyskland til en af top-bidragyderne i internationale missioner"*.

Hvordan det forenede Tyskland efter den kolde krig og den tyske offentlighed blev forberedt på den nye militære rolle, blev indsigtfuldt analyseret et år før Kosovo-krigen af Diana Johnstone. Følgende er et uddrag fra hendes artikel *"Jugoslavien set gennem mørke briller"*, som er mere skarpsindig end lang:

"I Forbundsdagen pressede lederen af de tyske grønne Joschka Fischer (der blev ny udenrigsminister senere samme år, 1998) på for at fralægge sig ansvaret for 'pacifisme' for derved at 'bekæmpe Auschwitz' – og han sidestillede dermed serberne med nazisterne. I en berusede tilstand af selvretfærdig indignation krydsede tyske politikere grænsen og brugte i fællesskab skyldfølelsen over for Tysklands fortid ikke for at holde igen, som det var logik indtil genforeningen, men tværtimod for at 'bære sin del af den militære byrde'.

I menneskerettighedernes navn ophævede Forbundsrepublikken Tyskland sit forbud mod militære operationer uden for NATO's forsvarsområde. Tyskland kunne endnu en gang blive en

'normal' militær magt – takket være den 'serbiske trussel'.

Hvad der skete i Tyskland, var en mærkværdig form for overførsel af nazi-identitet og skyldfølelse til serberne. I dette tilfælde kan det betragtes som en bekvem psykologisk projektion, som tjente til at give tyskerne en frisk og velkommen følelse af uskyld ansigt til ansigt med det nye 'kriminelle' folk, serberne. Men hadekampagnen mod serberne, der startede i Tyskland, stoppede ikke der.

Hvis nogen havde kundgjort i 1989, at nu hvor Berlin-muren var væltet, kunne Tyskland blive genforenet og sende militære styrker tilbage til Jugoslavien – og ydermere gennemtvinge en opsplittning af landet langs tilsvarende linjer som dem, der blev indført, da man besatte landet i 1941 – ville et stort antal have gjort indvendinger. Det var imidlertid, hvad der skete, og mange af de samme folk, som man i 1989 ville forvente kraftigst at protestere imod det, som beløber sig til den betydeligste historierevisionistiske handling siden 2. verdenskrig, har leveret ideologisk dække og påskud for det."

Kampagnen var ikke uden effekt i Tyskland, som senere begivenheder har bevist, og har været ledsaget af rehabilitering, æresbevisninger og endog bevilling af veteranydelser til nazi-kollaboratører, herunder tidligere Waffen SS-medlemmer, i Kroatien, Estland, Letland og Ukraine i de seneste år.

Oven på militære interventioner i Kroatien, Bosnien og Serbien sendte Tyskland tropper til Makedonien i 2001, efter at væbnede grupper fra den Kosovo-baserede Nationale Befrielsehær, en udløber af Kosovos Befrielse Hær, ledet af Ali Ahmeti, en af grundlæggerne af denne, invaderede landet i sommeren 2001. I forståelse med de 50.000 NATO-soldater i Kosovo førte Ahmatis brigader soldater, våben og endog artilleri gennem de amerikanske grænseposter ind i Kosovo-Makedonien for at udføre dødelige angreb mod både regeringsmål og civile mål.

I et tilfælde blev 600 af den tyske forbundshærs (Bundeswehr/Værnemagts) soldater fanget i krydsild mellem marodører fra Befrielsehæren og regeringens sikkerhedsstyrke.

Flere år senere reflekterede Benjamin

Schreer, en militærekspert ved det tyske institut for internationale og sikkerhedsmæssige anliggender i Berlin, over konsekvenserne af, hvad Johnstone beskrev: *"SPD's (de tyske socialdemokrater) og De Grønnes beslutning om at sende tyske tropper til Kosovo i 1999 har omdannet forbundshæren. Forbundshæren opererer nu på en global skala."*

Presserapporten, hvorfra dette citatet er taget, giver os følgende detaljer: Missionen i Afghanistan bestod også af tyske soldater, godt 100 specialsoldater, som for første gang siden 2. verdenskrig deltog i kamp på jorden.

"Kommando Specialkræfter, kendt under forkortelsen KSK, er en meget veltrænet og veludstyret specialenhed og er med succes blevet overdraget til Kosovo og Afghanistan. De fleste af deres operationer er imidlertid hemmelighedsstemplet."

Efter 11. september 2001 blev tyske militære missioner og engagementer udvidet eksplosivt, og oven i, at Tyskland indsatte AWACS på amerikansk side under Operation Eagle Assist, tog man *"del i (Operation Active Endeavor), hvor tyske enheder overvåger Middelhavet ... I Afghanistan og i Østafrika kæmper tyske styrker med søenheder, landstyrker og specialstyrker. Forbundsværnet, der før var begrænset af den tyske forfatning til udelukkende hjemlig beskyttelse, kan nu sende væbnede styrker til fremmede lande"*.

Efter at have udnyttet såvel som på integreret vis at have iscenesat det jugoslaviske sammenbrud, med Kosovo som alteret og Serbien som det påske-lam, hvis slagtning udrensede årtiers tysk skyldfølelse, kunne Berlin frit spille den rolle, det blev pålagt af NATO: som en international militærmagt, der opererer på fire kontinenter, og dermed et langt videre omfang af missioner og engagementer, end hvad der blev opnået af Bismarck og Hitler.

I en artikel med overskriften *"Forbereder det tyske militær til krig"* blev det i 2005 afsløret, at den daværende tyske forsvarsminister Peter Struck *"foretog, at hans (...) ministerium overvejer andet end fredsbevarende og stabiliserende missioner for forbundsværnet"*, og at *"forbundsværnet kunne blive bedt om at spille en større rolle i Afrika i fremtiden"*.



Da Struck besøgte tyske tropper i Usbekistan på vej til Afghanistan, blev han citeret for at sige: *"For de af os, der er født efter krigen, er det en ubehagelig tanke, men vi må være realistiske. Det er muligt, at vi vil overveje at drage til andre lande og adskille stridende parter med militære midler."* Forbundsværnet må være forberedt til at *"udføre fredsstyrkende missioner overalt i verden"*.

Sidst i 2006 offentliggjorde Strucks efterfølger Franz Josef Jung en 133-siders hvidbog, som slog fast, at *"Forbundsværnet skal gennemgribende rekonstrueres til en interventionsstyrke"*.

I en artikel med titlen *"Tyskland planlægger at omdanne sin hær til en hurtigt reagerende humanitær interventionsstyrke"* kommenterede Newsweek:

"Den hastighed, hvormed dette skifte har fundet sted, har virkelig været foruroligende. Det tog blot en enkelt forfatningsrets-samling i 1994 at tillade tyske soldater at blive udstationeret udenlands i det hele taget. I dag er tæt på 10.000 forbundsværns-soldater udstationeret på så fjerntliggende steder som Bosnien, Djibouti og det sydlige Sudan ..."

Tyskland er blevet så veltilpas med sin nuværende globale militære status, at kansler Angela Merkel for nylig overrakte de første krigsmedaljer til tyske soldater siden 2. verdenskrig:

"Det nye æreskors for mod er militærets første af den slags medaljer siden slutningen af 2. verdenskrig, hvor vi holdt op med at tildele Jernkorset, der var plettet af brugen under Nazi-Tyskland. Nogle ser det som endnu et tegn på, at Tyskland efter landets genforening i 1990 er kommet ud af sin diplomatiske og militære skal i tiden efter 2. verdenskrig."

En kommentar i Times of London omfavnede denne genopståen af et

militariseret Tyskland af ekspeditionsagtig og aggressiv natur – de soldater, der fik tildelt medaljen af Merkel, var veteraner fra den afghanske krig – med denne lovprisning:

"Når Tyskland igen har tilliden til stolt at fremvise deres militære helte, er dets rejse bort fra mørket af diplomatisk og militær afsondrethed – via genforeningen – helt sikkert perfekt. Tysklands nye medalje, Æreskorset, står som et modigt svar til den voksende rolle, som spilles i verden af det tyske militær. Kansler Angela Merkels præsentation markerer et potent øjeblik i Tysklands tilbagevenden til hjertet af fællesskabet af nationer."

Sidste november lagde den tyske forsvarsminister Jung grundstenen til *"det første nationale monument for soldater dræbt i tjeneste for landets militær efter 2. verdenskrig"*.

Dræbte i kamp og deres minde, som gennem årtier blev betragtet som ting fra en mørk og fjern fortid, er nu hverdag, da *"Tyskland (...) gradvist er kommet ud af sin diplomatiske og militære efterkrigs-skal og i stigende omfang stiller soldater i skudlinjen på steder som Afghanistan"*.

Den tyske genforeningsproces, hvis første virkning var at placere hele nationens territorium under NATO, er blevet fuldblyrdet med genfødslen af en stor militærmagt, som mange havde troet var blevet stedt endelig til hvile i 1945.

Det toneangivende mainstreamtidskrift Der Spiegel bragte i 2005 en artikel, der rammende blev kaldt *"Tysklands forbundshær træder ud på den globale arena"*. Det hed her, at *"med genforeningen har nationen ikke kun opnået fuld suverænitet. Det er også blevet et herskende subjekt, som var blevet lagt på is under den kolde krig. På den nye internationale globale arena er politisk indflydelse reserveret dem, der var villige og i stand til at udøve deres interesser i overensstemmelse med deres partnere. Om nødvendigt med magt. Om nødvendigt med militære midler"*.

Feststykket fortsætter med at fastslå:

"I dag er forbundshæren blevet til et af de mest magtfulde værktøjer, der står til rådighed for tyske udenrigspolitikmagere. Den tyske regering er i gang

med at opfostre en totalt anderledes type af soldater. Elitemedlemmerne af Kommando Specialkraft KSK (...) er veltrænede professionelle, der kan holde stand sammen med deres kollegaer fra det britiske SAS eller det amerikanske Delta Force ... Tyskland har 'endelig nået et stadium af normalitet', og dets demokrati vil nu blive 'direkte forsvaret', hvor der end opstår krise. Det kan være overalt, snart også i Afrika."

Som kulmination på næsten 20 års tyske og allierede bestræbelser på at nedbryde og sønderrive Den Socialistiske Føderale Republik Jugoslavien, dets drastisk beskårne efterfølger Den Føderale Republik Jugoslavien og endelig Serbien, meddelte Berlin omtrent på årsdagen for den vestligt støttede løsrivelse af Kosovo i februar 2008, at man donerede 200 køretøjer til den nyligt dannede Kosovos Sikkerhedsstyrke, den omformede Kosovo Befrielses Hær, ledt af en KBH-kommandør, som allerede har proklameret sin intention om at tilslutte sig NATO.

Det tyske tilbud er et "vigtigt bidrag til opbygning" af en flyvefærdig hær af en illegal enhed, der ikke er anerkendt af over to tredjedele af verden, bl.a. Rusland, Kina og Indien. I et interview fra februar i år i Radio Kosovo pralede oberst Dieter Jensch, en ledende embedsmand i det tyske forsvarsministerium, med, at "forbundshæren hjælper Kosovos Sikkerhedsstyrke med materiel bistand, som inkluderer foræring af 204 køretøjer og andet teknisk udstyr". Værdien af bistanden, sagde han, "er vurderet til 2,6 millioner euro. Tyskland vil også sende militært personale på yderligere 15 mand til at hjælpe med opbygningen af KS' strukturer og træne medlemmer af denne styrke. Opbygningen af Kosovos Sikkerhedsstyrke og dets professionelle træning forventes at koste 43 millioner euro. Tyskland er blandt de første lande til at hjælpe med opbygningen af denne styrke. Vi har allerede sendt 15 militære officerer for at opbygge strukturerne i denne styrke og træne dets medlemmer."

I går Balkan – og i dag hele verden.

Oversat af Kommunistisk Politik
efter Global ResearchW

Er USA ondskabens imperium?

Bog anmeldelse af Troels Riis Larsen

Den netop udkomne bog med titlen "Den amerikanske epoke - fra kold krig til krig mod terror" forsøger at tegne et billede af hvordan USA, siden 2. Verdenskrig, overalt i verden har gjort sine interesser gældende. Efter læsningen står det klart at de amerikanske magthavere ikke har skyet nogen midler. Lande er blevet invaderet på løgnagtigt grundlag, statsledere myrdet, kup er orkestreret – alt sammen for at sikre amerikanske interesser.

Det er en spændende bog, der breder sig over en lang periode og mange forskellige lande. Bogens bedste dele er indledningen og det afsluttende kapitel, hvor forfatteren folder sig ud og drosler ned på de lange citater, der ellers præger bogen. Disse mange og lange citater er et bevidst valg fra forfatter Jacob Jensens side. Formålet er at fastslå kendsgerninger, som han påpeger allerede i indledningen. Problemet er dog, at en del af citaterne består af andre menneskers vurdering og meninger. Som læser har man ikke en reel chance for at vide, om disse vurderinger bygger på en reel indsigt eller måske blot er udtryk for en enkelt journalists eller forfatters ønske om at lave en god historie. Læserne må derfor alligevel stole på Jacob Jensens vurdering af kvaliteten af de citater, han fremhæver.

Bogens største styrke og svaghed er dens "konspiratoriske" tilgang. Jacob Jensen starter ud med at påpege at USA's påskud for et storstilet angreb på Vietnam i 1964 skyldtes en frit opfundet episode ved Tonkinbugten i Vietnam, hvor det amerikanske krigsskib Maddox skulle være blevet angrebet. Jacob Jensen bygger sin viden på en bog, som stort set er fortiet af den vestlige presse. Derefter konkluderer han på side 10, at "årsagen til fortielsen er, at bogens konklusion strider mod den alment accepterede holdning i USA."

Der er ingen tvivl om at episoden den 4. august 1964 aldrig fandt sted. Og det er muligvis stadig ilde hørt i USA, men det er ikke mere hemmeligt end, at det er blevet indrømmet af daværende forsvarsminister Robert McNamara, i den oscarvindende dokumentarfilm fra 2004 "Fog of war". En film, der er i

øvrigt er værd at se, hvis man vil have et indblik i magtens korridorer i USA.

Ved at fastholde sin meget konspiratoriske tilgang undervurderer Jacob Jensen, efter min mening, noget af det mest skræmmende og interessante. Nemlig at magthaverne i USA (og deres allierede i Europa) i bund og grund accepterer løgnene, ulovlighederne, mordene og krigen. Det er selvfølgelig beklageligt at en episode, som ikke fandt sted, var med til at eskalere Vietnamkrigen, men USA's motiver var jo stadig 'rigtige' – det var kampen mod kommunismen, det gjaldt.

Selvom USA utvivlsomt laver mange fordækte operationer er det kun én del af det store geopolitiske spil. USA's forsøg på at tvinge sin vilje igennem foregår både offentligt via økonomisk og politisk pres, der foregår i de store organisationer såsom FN, NATO, WTO osv. Dette billede mangler i bogen, og derved får man ikke et fuldstændigt billede af USA og den amerikanske epoke. Vi må nøjes med et billede af hemmelige efterretningsvæsen, der opererer i det skjulte. Halve sandheder og hele løgne, der alt i alt gør det meget vanskeligt for forfatteren og for os at gennemskue, hvor stor indflydelse hæren, CIA og andre magtinstanser - såsom Israels efterretningsvæsen Mossad - i virkeligheden har, og hvor meget der bliver besluttet i toppen af det politiske og økonomiske hierarki.

Men det skal ikke underkende, at mange af begivenhederne bogen skildrer er interessante, og at der mange steder er troværdige udlægninger af hændelser, der viser at USA har haft en afgørende finger med overalt i verden.

I det store hele vil jeg ikke tøve med at anbefale bogen. Både til folk der afviser alle former for konspirationer (de foregår, og USA står bevisligt bag en hel del) og over for dem, der gerne vil vide mere om USA's mange krige og hemmelige operationer.

Jacob Jensen: Den amerikanske epoke - Fra kold krig til krig mod terror. 200 kroner. 311 sider. Movastone Press. www.movastone.com. Kan købes direkte fra forfatteren: jjensen4@hotmail.com

Honduransk fagforeningsveteran: Kuppet er et budskab til hele Latinamerika

Carlos H. Reyes er mere fagforeningsmand end politiker. Alligevel stiller han op til præsidentvalget, der ifølge valgløven skal holdes 29. november. Og det er en historisk beslutning. Han er den første kandidat, der ikke har et politisk parti bag sig. Reyes er formand for Honduras' vistnok stærkeste fagforening, STIBYS, der blandt andre organiserer arbejderne fra Coca Cola og Pepsi. Han er kendt i Honduras, respekteret af mange for sine forhandlingsevner og sit intellektuelle overblik, hadet af andre for lige netop de samme egenskaber.

Efter militærkuppet i Honduras blev han en af lederne i Den Nationale Front mod Statskuppet. Han stod forrest i mange af de protestmarcher, som fronten arrangerer. Nu ligger han imidlertid i en hospitalsseng i hovedstaden Tegucigalpa. Mens han stod på toppen af en mur, ramte en politistav hans ene øre, han mistede balancen og landede på sin højre arm, der brækkede.

Den salvadoranske netavis El Faro har opsøgt Reyes på hospitalet og bringer et langt interview om situationen i Honduras.

Reyes mener, at militærkuppet rækker langt ud over Honduras. Det er et budskab til hele Latinamerika, og budskabet er: Hertil og ikke længere. Og han fortsætter:

”Der er dele af regeringen i USA, der støtter kupmagerne.”

Den salvadoranske journalist beder ham uddybe:

”Honduras har en regering, der føler sig stærk, fordi landet fortsætter med at eksportere, fortsætter alle former for relationer med USA, fordi USA ikke har indledt nogen form for repressalier, bortset fra verbale. Det er det, der er problemet.”

Kupmagerne har begrundet kuppet med, at den vejledende folkeafstemning om en evt. ændring af grundloven, som den afsatte præsident Mel Zelaya havde udskrevet, var grundlovsstridig. Den blev imidlertid brugt som anledning og var ikke årsagen, mener Carlos Reyes:

Bag kuppet står efter hans mening en økonomisk elite, som har følt deres position truet af folkelige protester og reformer.

Fagforeningers og folkelige bevægelses støtte til den afsatte liberale præsident og storgodsejer Mel Zelaya har undret mange. Det har Carlos Reyes et pragmatisk forhold til:

”Fra at have en præsident, der er valgt i en proces, der ikke er 100 procent transparent, er vi gået til den ekstreme situation, at en præsident bliver afsat med væbnet magt.”

*Oversættelse og redigering:
Eva Rasmussen, Ulandsnyt*

Støt den honduranske kupmodstand!

Den 11. august gennemførtes en international aktionsdag til støtte for præsident Zelayas forsøg på at vende tilbage til landet samtidig med en folkemarch i Honduras. I Danmark var der demonstration foran udenrigsministeriet under parolerne: 'Ned med militærkuppet!', 'Ingen kompromiser med kupmagerne!', 'Faglige blokader imod handel med Honduras!', 'Ingen anerkendelse af kupregeringen – For et demokratisk Honduras!'

Fredag den 28. august gennemføres i USA en national aktionsdag til støtte for det honduranske folks kamp.

Den folkelige modstandsfront i Honduras rejser fire hovedkrav:

1. *Øjeblikkelig, sikker og ubetinget genindsættelse af præsident Zelaya i hans præsidentembede.*

2. *Løsladelse af alle politiske fanger, stop for udgangsforbud, undertrykkelse og al vold mod folket.*

3. *Kuplederne skal straffes.*

4. *Kræv, at USA tilbagekalder sin ambassadør, afbryder alle bånd og bistand og gennemfører de strenge sanktioner mod Michellettis regering, som Organisationen af Amerikanske Stater er enedes om.*

Quito, Ecuador 13. til 17. juli 2009.

Panikken har indfundet sig på det imperialistiske finansielle marked og i de herskende samfundsklasser verden over: Vi står midt i en ny cyklisk økonomisk krise, og hverken de magtfulde imperialister eller de afhængige lande kan slippe ud af dens greb.

Til trods for at de første tegn på denne krise kom til udtryk i finanssektoren og på boligmarkedet, ligger dens oprindelse i selve den økonomiske basis. Det drejer sig om en ny overproduktionskrise – en overproduktion af forbrugsgoder, som ikke kan forbruges af den lave købekraft. Krisens årsag skal findes i den reelle modsætning mellem produktionens samfundsmæssige karakter og den private tilegnelse af goder og udbyttede rigdomme, som viser sig som den grundlæggende modsætning i det kapitalistiske system og den fremherskende imperialismen.

Det er ikke blot endnu en krise. Det er den dybeste i kapitalismens historie, kun sammenlignelig med krisen i 1929, som førte til 2. verdenskrig – og denne krig førte til revolutioner, som befriede en tredjedel af menneskeheden fra den kapitalistiske udbytning, selvom denne proces siden hen rantes af store tilbageslag.

Krisens rækkevidde er enorm. Den omfatter alle områder af den nuværende økonomi, den har stor indflydelse på miljø og klima, den ryster de borgerlige institutioner i deres grundvold, den tilspidser den inter-imperialistiske konkurrence, og den skærper utilfredsheden blandt arbejderne og befolkningerne rundt om i verden.

De forklaringer på krisen, som monopolerne og finansverdenen giver, er forskellige og kredser om monetaristiske formuleringer om forholdet mellem omsætning og forbrug.

Den aktuelle krise skærper modsætningerne mellem arbejderne og arbejdsgiverne, mellem befolkningerne og imperialismen, mellem monopolerne og de imperialistiske lande indbyrdes. Den viser, at arbejdernes og befolkningernes march fremad mod deres befrielse forstærkes og opnår vigtige sejre overalt i verden. I særlig grad manifesterer

En stor massebevægelse rejser sig imod den kapitalistiske og imperialistiske krise

Erklæring fra det 13. internationale seminar om Revolutionens problemer i Latinamerika

den sig i Latinamerika ved en udtalt tendens til forandring, med opkomsten af en række demokratiske nationale regeringer, som fremmer alternative integrationsprojekter som ALBA, men den udtrykker også imperialismens beslutsomhed for at nedkæmpe disse nye processer med militærkup, sådan som begivenhederne i Honduras viser det.

De kapitalistiske kriser, som er produkter af et historisk døende system, kan kun finde en løsning til arbejdernes fordel med overvindelsen over dette udbytteregime og indførelse af socialisme. Monopolerne og regeringerne forsøger at undslippe krisen ved at stille garantier for systemets uforanderlighed, ligesom de har gjort det ved tidligere lejligheder, selvom deres løsningsmodeller – det være sig et velfærdssystem eller neoliberalisme – til sidst ender med nye kriser.

Verdens folk giver udtryk for afvisning af krisen og af de metoder, som de internationale monopoler og magtfulde kapitalister anvender for at beskytte deres interesser. Arbejderbevægelser og folkebevægelser vinder frem mange steder i verden og forlanger, at de rige bærer byrderne fra en krise, de selv har fremprovokeret. Derved fremkommer forslag og ideer, som ikke prøver at redde systemet, men varetager arbejdernes og befolkningernes interesser.

Vi forstår voldsomheden, dybden og størrelsen af den nuværende krise. Imidlertid er vi også bevidste om, at det kapitalistiske og imperialistiske system ikke vil falde af sig selv. Vi er nødt til at omstyrte det med kamp. Arbejdernes, bøndernes, ungdommens, befolkningernes, de oprindelige folks og kvin-

dernes kamp. Alle de udbyttede og underkuede klassers kamp.

De folkelige og revolutionære organisationer arbejder på at skabe en stor bevægelse imod den imperialistiske kapitals dominans og imod de hjemlige udbytterklassers herredømme. I denne bevægelse deltager alle de sektorer, der er parate til at forsvare arbejdernes interesser, dem, der kæmper for demokratisk, progressiv og revolutionær forandring. En stor massefront, som udtrykker sig i hvert eneste af vores lande, er en nødvendighed. Derudover bør arbejderne forstå nødvendigheden af at løfte deres organisering til også at føre kamp på politisk plan og kæmpe for at vinde magten.

Vi anser denne krise for at give en mulighed for de revolutionære kræfter til at afsløre og vise kapitalismens arbejderfjendtlige og udbytende karakter, for at fremme organiseringen af folket under forandringens banner og fremme den sociale og nationale revolution. Det er en mulighed for arbejderklassen til at forbedre sin antiimperialistiske og antikapitalistiske forståelse.

De, der underskriver denne erklæring, melder sig under frihedens, lighedens og ligestillingens, uafhængighedens og fremskridtets fane. Vi kæmper i hver vores lande for at føre revolutionen til sejr og skabe socialisme; vi forstår, at vi på denne måde bidrager til verdensrevolutions sejr. Vi arbejder hårdt på at nå nye niveauer i samarbejdet og de fælles aktioner mellem folkelige og politiske organisationer for at imødegå den internationale kapitals herredømme.

Sådan lyder vores stemme; det er den idé, vi sender til den amerikanske befolkning og til verden her fra Quito fra det 13. internationale seminar om Revolutionens problemer i Latinamerika, hvor vi med en holdning af gensidig respekt og i fælles positiv bestræbelse har drøftet nogle af de opgaver, som historien pålægger os i dag.

Lad os imødegå imperialismens og dens allieredes aggression mod verdens folk!

17. juli 2009

Argentinas Revolutionære Kommunistiske Parti
Tysklands Marxistisk-Leninistiske Parti
Bolivias Kommunistiske Marxistisk-Leninistisk-Maoistiske Parti
Brasiliens Revolutionære Kommunistiske Parti
Movimiento Constituyente Popular – Polo Democrático (Colombia)
Colombias Kommunistiske Parti (Marxister-Leninstere)
Colombias Revolutionære Arbejderparti
Red Nacional Contra el Hambre y la Pobreza (Colombia)
Ciclo Expedición por Sur América (Colombia)
Fundación Solidaridad y Hermandad Pacífico (Colombia)
Minga Sur Palmira – PDA (Colombia)
Cubas Kommunistiske Parti
Chiles Kommunistiske Parti (Acción Proletaria)
Revolutionary Organisation of Labour (USA)
Ecuadors Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti
Movimiento Popular Democrático (Ecuador)
Juventud Revolucionaria del Ecuador
Confederación Ecuatoriana de Mujeres por el Cambio
Movimiento de Liberación Nacional de México
Mexicos Kommunistiske Parti (Marxister-Leninstere)
Frente Popular Revolucionario (México)
Panamas Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti
Perus Marxistisk-Leninistiske Parti
Perus Proletariske Parti
Kommunistisk Arbejderparti (Dominikanske Republik)
Movimiento Independencia, Unidad y Cambio (Dominikanske Republik)
Asamblea Socialista (Venezuela)
Movimiento Gayones (Venezuela)
Movimiento de Mujeres Ana Soto (Venezuela)
Federación de Trabajadores de las Telecomunicaciones (Venezuela)
Frente Universitario Revolucionario Socialista (Venezuela)
Venezuelas Marxistisk-Leninistiske Kommunistiske Parti

Uddannelsesmålsætninger er tomme floskler

Alle glæder sig over årets stigende ansøgstal, men realiteten er, at andelen af en ungdomsårgang, som optages på en videregående uddannelse, er faldet. Elev- og studenterorganisationerne efterlyser en sammenhængende politisk indsats, hvis folketingets uddannelsesmålsætninger skal føres ud i livet.

”Selv flere unge er blevet optaget på en videregående uddannelse, så er Danmark fortsat meget langt fra folketingets erklærede målsætning om, at halvdelen af en ungdomsårgang skal have en videregående uddannelse. Derfor skal flosklerne omsættes til handling nu!” udtaler formanden for Danske Gymnasieelevers Sammenslutning, Bjarke Dahl.

De store ungdomsårgange giver god grund til at antage, at vi også i de kommende år vil se et stigende ansøgstal. Men det nuværende uddannelsessystem er langtfra gearret til denne stigende efterspørgsel. Elev- og studenterorganisationerne efterlyser flere studiepladser og flere resurser.

”Det er på tide, at politikerne kommer med langsigtede strategier for, hvordan man vil øge optaget og efterfølgende også sikre, at de mange nye studerende får ordentlige uddannelser. Uden en sådan strategi ender vi med discountuddannelser,” udtaler Laura Toftegaard, næstformand i Danske Studerendes Fællesråd.

Mads Samsing, formand for Sammen-

slutningen af Danske Socialrådgiverstuderende, fortsætter; *”Uddannelserne er i forvejen underfinansierede, og institutionernes økonomi står ikke mål med. Det er nødvendigt med overensstemmelse mellem målsætninger og finansieringer, så vi rent faktisk får mulighed for at uddanne langt flere langt bedre. Vi forventer, at politikerne snart sætter handling bag ordene, og vi vil med glæde bidrage til processen.”*

**Danske Studerendes Fællesråd
Sammenslutningen af Danske Socialrådgiverstuderende
Danske Gymnasieelevers Sammenslutning
Pædagogstuderendes Landssammenslutning**

Afrika Kontakt chikaneret i Swaziland

Under et besøg til deres projektpartner i Swaziland, fra den 28. juli til 4. august, blev en delegation fra Swaziland-gruppen i Afrika Kontakt udsat for konstant chikane af de lokale myndigheder.

Delegationen blev under deres besøg konstant overvåget af de lokale myndigheder. Politiet valgte ikke alene at overvåge delegationen i lufthavnen, men fortsatte med at udspørge receptionisten på det hotel, hvor de var indlejret, udspørge de ansatte på projektpartnerens kontor og sætte flere betjente til at følge efter dem, når de skulle ud i landområderne for at snakke med de lokale. Ikke nok med det, chikanen kulminerede i, at tre fra delegationen blev afbrudt i et interview med sukkerrørsfarmere af civilklædte betjente, der identificerede sig som gødningsælgere. På foranledning af selv samme betjente blev delegationen stoppet ved en vejspærring, for derefter at blive taget med på politistationen, udspurgt, fulgt tilbage til byen Manzini og beordret til ikke at snakke



Politiet slår ned på en fagforeningsorganiseret blokade af det enevældige Swaziland med flere swazier uden den nødvendige tilladelse fra politikommissæren.

Denne chikane er den seneste af mange tiltag iværksat af de lokale myndigheder i et forsøg på at intimidere de progressive kræfter i landet, der på det seneste er blevet mere og mere modige og udtalte.

Dette skyldte bl.a. den succes, som Afrika Kontakts partner, Foundation

for Socio-Economic Justice, har haft med deres arbejde med at uddanne lokalbefolkningen og kapacitetsopbygge lokale civilsamfundsorganisationer.

Disse uddannelsesinitiativer fokuserer hovedsageligt på menneskerettigheder, demokrati og fordelene ved at uddanne og organisere sig.

Swaziland er et enevældigt kongedømme og det sydlige Afrikas sidste absolutte monarki. Landet har været i undtagelsestilstand i over 30 år, og politiske partier har været bandlyst i samme periode. Situationen for politiske og civile formationer er blevet kraftigt forværret efter den internationalt kritiserede *Suppression of Terrorism Act* blev gjort til lov i 2008. Som følge af dette er flere politiske partier, heriblandt det største oppositionsparti, PUEMO, blevet udnævnt til terrorister, og udførelsen af politisk arbejde er blevet nærmest umuligt.

Afrika Kontakt
www.sydafrika.dk

Er der noget at grine af??



Vi har hørt det mange gange i forskellige versioner. En god latter smitter. Smil til verden. Et langt og muntert, virksomt liv på jord. Og omvendt, at med negative følelser følger et dårligt helbred. Den sure fede kvinde, den ondskabsfulde rygende og drikkende mand, det er typer vi kan finde i de fleste film og romaner og i måske også i vores omgangskreds. Nu er der også undersøgelser, der dokumenterer at det forholder sig sådan for kvinder, og for resten så var der også nogle ældre undersøgelser, der viser det samme for mænd. Det er da utroligt, hvad der kan blive til en nyhed.

Hvordan kan det være at den slags nyheder skal fylde op i medierne?

Det er vel en del af den almindelige individualisering, tænker jeg. Hvis et langt liv kan klares med et smil, så er det vel op til hver især at se det hele fra den lyse side, at lægge vægt på det positive eller hvordan det nu bliver sagt. F. eks. skal vi vel være glade for, at midaldrende kvinder nu tilbydes gratis brystscanning og lade være med at bekymre os om, at ventetiden på behandling er alt for lang. I hvert fald kan vi da være glade for, at diskussionen nu bliver taget op, og der måske bliver gjort noget ved det. Men vi skal ikke bekymre os om, hvilken del af sundhedssystemet, der så kommer til at betale eller om det bliver personalet, der skal løbe endnu hurtigere. Og vi skal da slet ikke tænke på, at det nok kommer

til at forværre behandlingen for andre. For hvis vi tænker den slags negative tanker, så går det ud over os selv. Så kortes livet af og så er vi selv ude om det.

Historien fortæller forresten heller ikke noget om hvordan undersøgelsen er foretaget. Jeg kunne da godt forestille mig, at en såkaldt sund sjæl i en sund krop kunne skyldes gode livsbetingelser, mens det modsatte kunne skyldes elendige forhold. Det være sig dårlig ernæring, ringe omsorg, elendig bolig, uvidenhed, uretfærdige love eller sundhedsfarlige arbejdsforhold. Meget af dette tages jo i 'den offentlige mening' som givne forudsætninger, der ikke kan ændres på, ja meget af det ved den moderne lægevidenskab ikke noget om, her tænker jeg især på ernæringens påvirkning af hjernens funktioner - alt hvad vi gør, er et resultat af hjernens samspil med kroppen via nerverne, og dette styres igen af kemi.

Men er der noget at at grine af? Ja der er da meget. Det er nærmest en holbergsk teater-forestilling at iagttage hvordan politikerne gebærder sig for at vinde vælgernes gunst, enhver holdning skiftes ud med en ny, som passer til meningsmålingerne. Meningsmålingerne er til gengæld skræddersyet til ikke at beskæftige sig med virkeligheden. Søvnald er nået dertil at han lover danskerne tryghed mens han stemmer for skattepakker og forsvarsforlig og

snart også for finansloven. Medvinden på cykelstjerne er jo klarret med el-cyklernes indtog.



Man skulle måske tro, at det er svært at være optimist når fremtiden ser sort ud, men hvilken farve fremtiden har, kommer jo an på, hvad man ser på. Når jeg ser på fremtiden, så kan den kun være rød, kærlighedens, blodets og revolutionens farve. Jeg ler og glæder mig. Som udviklingen går, kan det ikke vare længe, man kan sige at kapitalismen afslører sig selv i befolkningens øjne. Nogen steder går det lidt hurtigere end andre, men forfaldet er en indbygget del af kapitalismens udvikling og kan ikke stoppes med skattepakker eller våben. Så jeg tænker at den der ler sidst ler bedst.

GBe

OKTOBER BOGBUTIK
København
Egilsgade 24, Kld.
2300 København S
35 43 49 50

Mandag-fredag 16-19
Tirsdag i ulige uger 13-16



Oktober Bogbutik Fyn
Skibhusvej 100
5000 Odense C
66 14 89 83

Åbningstid:
Hverdage 12 - 17.30

Oktober - Århus
Ny Munkegade 88 kld.
8000 Århus C
Åbningstid:
fre 14 - 17.00

Klapjagten på de unge

De arbejdsløse har siden krisens start lagt øre til politikeres og mediers forargelse over, at så mange ikke har sikret sig dagpengere:

- *Arbejderne har simpelthen været for sløse og naive. I stedet for at tegne medlemskab af en a-kasse har de valgt at spare.*

Man kan næsten få den opfattelse, at krisen er arbejdernes skyld. Kritikken er faldet hårdst på de unge – simpelthen fordi der relativt set er flere unge, der har fravalgt a-kassen. Regeringen har sammen med deres løgne og bedrag perfektioneret metoden at pege fingre ad andre og skyde skylden på arbejdere, unge, røde ballademagere, terrorister m.fl.

I en tid, hvor flere hundrede tusind er i aktivering og jobprøvning på arbejdsmarkedet, hvor de udfylder reelle funktioner under kummerlige vilkår og aflønning, og mens antallet af arbejdsløse er sekscifret, skal vi samtidig lægge ører til påstande om, at der mangler folk på arbejdsmarkedet.

Hvor skingert kan det blive?

Desværre endnu mere.

Samtidig med at politikerne forarges over, at så mange specielt unge, ikke har sikret sig ret til dagpenge, ja, så forringer man igen dagpengesystemet for de unge.

De nye regler, som allerede trådte i kraft 1. august, kræver, at alle under 30 år har pligt til aktivering allerede efter 13 ugers ledighed. De unge under 25 år skal straffes ekstra hårdt. Hvis man ikke er forsørger til hjemmeboende børn og ikke har minimum en 18 måneders uddannelse, så tvinges man på uddannelse til elevløn eller SU. Vupti: Sådan fratages de unge retten til dagpenge.

Lederen af 3F's a-kasse, Morten Kaspersen, er bekymret over de nye regler:

- *De unge medlemmer har betalt deres kontingent og forsikret sig i en a-kasse på lige fod med alle andre medlemmer. Nu bliver værdien af deres forsikring med ét slag mindre værd,*

Regeringen ønsker at reducere antallet af fagligt organiserede. Ved at ramme de unge skabes på sigt en medlems-svag fagbevægelse.



fordi de risikerer helt at miste deres dagpenge efter seks måneders ledighed. Det er dybt problematisk.

I juni var 3.400 unge under 30 år medlem af 3F's a-kasse, hvoraf omkring halvdelen var under 25. Disse cifre antyder, at det er et femcifret antal unge, der rammes, når alle a-kasser tælles med.

Morten Kaspersen er da på linje med sine kollegaer i andre a-kasser også bekymret over, hvordan de nye regler vil påvirke medlemstallet:

- Samlet set er det fortsat en stor fordel for unge at være medlem af en a-kasse. Allerede efter bare tre måneders ledighed har man fået over 45.000 kroner i dagpenge, så kontingentet vil stadigvæk være penge, der er givet utrolig godt ud. Desuden vil man igen være dagpengeberettiget efter endt uddannelse. Så jeg kan kraftigt opfordre unge til at holde fast i deres medlemskab af a-kassen. Også selvom betingelserne nu bliver ringere.

Morten Kaspersen har naturligvis ret. Det kan kun anbefales alle ung som ældre at være medlem af såvel a-kasse som fagforening. Det handler jo dybest set ikke blot om at være "forsikret" mod arbejdsløshed, men også om nødvendigheden af i solidaritetens navn at slås mod forringelser og for forbedringer. De nye stramninger taler deres eget tydelige sprog om dette. Man kan desværre også konstatere, at fagbevægelsens topledere ikke har villet tage kampen op. Det er

forblevet ved spage protester.

Det er nemlig ikke første gang, at de unges dagpengere antastes, udhules og forringes. Hvis vi nøjes med at fokusere på de sidste omkring ti år, så var det faktisk socialdemokraternes Nyrup-regering, der kridtede banen op for angreb på de unges dagpengere.

I det hele taget har socialdemokratiske regering haft succes, når det gælder forringelser over for fagbevægelsen og dens medlemmer, idet fagbevægelsens ledere altid har holdt hånden over disse regeringer. Det var også en socialdemokratisk arbejdsmarkedsminister, Jytte Andersen, under Nyrup, der i 90'erne reducerede dagpengeperioden fra syv til fire år, ligesom hun også fratog arbejdere retten til dagpenge, hvis de havde arbejde på offentlig støtte. Denne regel har kastet tusinder over på kontanthjælp.

Anders Fogh Rasmussen og nu Løkke Rasmussen har såmænd ikke noget at lade socialdemokraterne høre for. VC-regeringen har hele vejen ført en ungdomsfjendsk politik.

Det gælder ikke blot unge på dagpenge, som allerede i dag får halveret dagpengene, hvis de er under 25 år og under uddannelse. Det gælder mulighederne for at få en faglig uddannelse, som er kraftigt decimeret, fordi man ikke længere kan fuldføre dem på de tekniske skoler, men er overladt til mestrenes lyst til at ansætte lærlinge.

Det gælder også forholdene for de studerende eller skolesøgende i alle forhold. Retten til videregående uddannelse er forringet. Forholdene i skolerne er elendige for alle aldersklasser. Endelig er SU'en forringet.

Det gælder unge som ønsker en bolig, hvilket med afviklingen af den sociale boligmasse nærmest er umuliggjort for alle andre end velhavere.

Leveforholdene taget over en bred kam er forringet, så titusindvis lever på et eksistensminimum – og mange under.

Stop klapjagten på de unge!